

Reportatge
Tres dies a Girona
 El president de la Generalitat,
 Pasqual Maragall, ha viscut mitja
 setmana a les comarques gironines.

PÀGINES 2, 3 i 4

Diari de Girona
 Diumenge 2
 d'abril de 2006

Dominical

Entrevista Màrius Serra «Un mal polític és com una mala novel·la» PÀGINA 5. **Reportatge L'aristòcrata dels pinzells** La vida i l'obra de Modest Cuixart PÀGINES 6 i 7. **Reportatge Un museu de paper** Xavier Romero ha reunit 150.000 targetes postals PÀGINES 8 i 9.

REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES

REBAIXES

Mister Sofà

REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES - REBAIXES

Ctra. Barcelona (l'Avellaneda) - Tel./fax 972 20 82 14 - GIRONA

FOTO PORTADA: MARC MARTÍ (PASQUAL MARAGALL CAMINANT PEL BARRI VELL DE GIRO-NA, EN LA SEVA VISITA INSTITUCIONAL A LA DEMARCACIÓ DURANT TRES DIES).

2 d'abril de 2006

SUMARI

5 Entrevista

Màrius Serra

L'escriptor barceloní va guanyar el premi Ramon Llull 2006 amb la novel·la «Farsa», que presentava fa poc a Girona.

6 i 7 Reportatge

Modest Cuixart

Té 80 anys i en fa 35 que es va instal·lar a Palafrugell; porta a les espatlles 6.000 quadres i té obra en tres continents.

8 i 9 Reportatge

Un museu de paper

Xavier Romero, de Cassà de la Selva, fa 35 anys que es dedica al col·leccionisme i ha reunit 150.000 postals de tot el món.

13 Gastronomia

Alimentació sana i bona

16 i 17 Tendències

Homes versàtils

21 Salut

Meningitis bacteriana

Dominical

Passeig General Mendoza 2.
17002 GIRONA.
Telèfon: 972 20 20 66

Director
Jordi Xargayó

Cap de redacció
Alfons Petit

Disseny
Martí Ferrer

Administrador
Miquel Miró

Publicitat
Paco Martí

Dominical

Amant dels més petits En diversos moments es mostra proper als nens. Li agraden molt.

Comprar i descansar Al mercat de Palamós, prenent un tallat i amb els comerciants.

Col·legi Ruiz Giménez Els nens de Palamós el saluden amb entusiasme, i ell respon molt content i agraït.

Tres dies

El president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall, ha estat de visita oficial a les comarques gironines; l'agenda li ha permès, però, tenir moments més enllà dels institucionals.

TEXT: RAFA GARRIDO FOTOGRAFIA: MARC MARTÍ

Una visita del president de la Generalitat no és d'allò més habitual. Però si a sobre l'estada és prolongada i porta una històrica reunió del Consell Executiu del Govern, la visita cobra una especial importància. És el que ha fet aquesta setmana Pasqual Maragall. Aprofitant que el Govern es va reunir al Palau Solterra de Girona dimarts passat, el president ha estat tres dies de ruta oficial per les comarques gironines. I nosaltres hem volgut seguir-lo, comprovar com és el dia a dia d'un cap del Govern català, veure'l reaccionar a l'espontaneïtat de

la gent, saber què fa en els moments de distensió, i, com no, seguir la seva agenda pública i privada. Actes, recepcions, reunions i sopars de compromís han omplert el seu dietari durant aquests dies. Però també hi ha hagut temps pel descans, el calor dels gironins, per seguir el Barça i per gaudir de paisatges i records que el president guarda de la demarcació. Nosaltres hem volgut conèixer de primera mà tots aquests moments. Els bons i els dolents, el Maragall institucional i el Pasqual més proper. Per això hem passat tres dies amb el president.

Passejada per la ciutat de Girona Estar allotjat en un hotel cèntric li permet anar caminant al Palau Solterra, on es reuneix el Consell Executiu. Acompanyat per la gent del seu equip, recorre els carrers del centre de la ciutat. Desperta certa curiositat entre els veïns, però pocs són els que el saluden aquí.

Futura seu La visita a les obres del Santa Caterina li desperten interès.

Al Trueta La visita a l'hospital és el primer acte dels tres dies.

a Girona

DILLUNS 27 DE MARÇ

És el primer dia de visita de Pasqual Maragall. Procedent de Barcelona, de l'inici d'emissions de la televisió La Sexta, el president arriba a dos quarts de 6 de la tarda a l'hospital Josep Trueta de Girona. A l'entrada es troba el que serà un constant al llarg dels tres dies: una protesta. Les infermeres de l'hospital barceloní de Sant Pau van protagonitzar una de les escridassades més originals però alhora intensa que mai s'han vist al centre. El president i la consellera de Salut, Marina Geli, aguanten de valent la protesta i entren a l'edifici. Inauguració del laboratori d'Hemodinàmica i de la Unitat de Medicina Intensiva de l'hospital de Girona. Tot i que les infermeres segueixen a fora, se'l veu còmode, relaxat. No es cansa de saludar personal mèdic del centre. A la sortida, la protesta torna a increpar-lo. Després de deixar la premsa i el compromís públic en-

rere, Maragall es reuneix, de manera informal i sense publicitat, amb els delegats territorials de Girona. És un acte distès, es mostra simpàtic, poc institucional, i ni tan sols seuen en taules de treball. Després de xerrar una estona, despatxa amb la delegada del Govern, Pia Bosch, i es tanca a ultimar els detalls de la conferència que poc després farà a Tribuna de Girona. Minuts abans de les 8 del vespre, abandona la delegació i s'encamina a l'auditori Narcís de Carreras, on pronunciarà el discurs. Abans d'entrar, els antilínia de No a la MAT i Salvem Sarrià l'esperen en la segona protesta del dia. Ell, com té costum, s'atura a parlar amb els manifestants. Creu que és la millor manera d'escoltar els descontents. Els ecologistes li llegeixen un manifest i li regalen una ampolla de ratafia de Sarrià. Es mostra agraït, i, de fet, ho comenta amb la seva gent. Passada la conferència, saluda al president sortint

de la Cambra de Comerç, Antoni Hostench, que aprofita per acomiadar-se, i participa al sopar de Tribuna de Girona. Per dormir, ha triat un hotel. No va a la seva casa de Rupià.

DIMARTS 28 DE MARÇ

Poc després de dos quarts de 10 del matí, el president abandona l'hotel Carlemany –escollit pel protocol de la Delegació del Govern– després d'esmorzar a la seva habitació i llegir la premsa relaxat. Va caminant fins al Palau Solterra de Girona, on una històrica reunió del Consell Executiu se celebra avui. Va tranquil, pensatiu; ningú li diu res pel carrer, i ni tan sols s'immuta en veure que el conseller d'Indústria, Josep Maria Rañé, arriba amb el cotxe oficial. No són els últims a entrar al Palau. Després del Consell Executiu i el Consell de Presidència, Maragall va a dinar, de manera informal i sense convocatòria oficial, amb els consellers que encara són a Girona. Van al restaurant Mimoset, on els espera un menú suculent. Aperitius com la terrina de foie amb mistela i sal maldon o el pernil ibèric amb coca d'oli d'oliva, els minibunyols de bacallà, la sopa de carxofa, el tàrtar d'escòrpora, i entrants com l'amanida d'espàrrecs en escabetx o el caneló de pollastre amb tòfona

(Continua a la pàgina 4)

Preparació

Maragall prepara la seva conferència i despatxa amb la delegada, Pia Bosch.

Petons

L'alcaldesa de Girona, Anna Pagans, saluda afectuosament el president.

Conferència

Maragall va ser el ponent de la xerrada de Tribuna de Girona de dilluns a la nit.

Comiat

Antoni Hostench va voler acomiadar-se del president dilluns passat.

Recordatori

El president mira l'agenda del dia següent, en el sopar de Tribuna Girona.

Informant-se

Comença el matí de dimarts llegint el Diari de Girona.

Matinal

Maragall i el seu equip surten de l'hotel, camí del Palau Solterra.

Històric

El segon Consell Executiu celebrat fora de Barcelona es va fer a Girona.

Al mercat

Els comerços de Palamós van rebre la visita del president i l'expedició oficial.

Admiradores

El president signant autògrafs al més pur estil d'estrella mediàtica.

El Maragall més humà El caràcter més proper del president el va mostrar a Palamós, amb els avis de la residència de gent gran.

Seguidor del Barça El partit de futbol entre el Barcelona i el Benfica va fer-se un forat en l'agenda del president. Va ser un dels moments de distensió.

A Blanes La visita a la ciutat selvatana va ser l'últim compromís en l'agenda del president a les comarques gironines.

Protestes Les infermeres del Sant Pau van manifestar-se a l'exterior del Trueta. Altres grups també han protestat.

Periodistes d'institut Dues estudiants van fer una petita entrevista al president després de la presentació del Pla de barris per a Santa Eugènia, a Girona.

(Ve de la pàgina 3)

formen part d'un menú completat amb el magret d'ànec amb reducció de vi de màlaga i un postre curiós: el tiramisú català, que té un burro català dibuixat al cim. Una reunió quasi secreta amb la rectora de la UdG, Anna Maria Geli, precedeix la visita a les obres de la futura seu de la Generalitat, a l'antic Santa Caterina. Després, presideix la signatura del Pla de Barris per Santa Eugènia. De nou, una altra protesta nacionalista. Acabat l'acte, parla amb els veïns del barri. Se'l veu com a casa, distès, i fins i tot accedeix a que dues estudiants d'institut li facin una petita entrevista. «M'enyoro la proximitat d'alcalde, de vegades», reconeix. Després de descansar una petita estona –sovint ho fa al cotxe oficial simplement– sopa al seu hotel amb un selecte grup de set persones de Girona. La identitat dels convidats i la celebració del sopar

Col·lapse La premsa esperant Maragall a l'entrada del Palau Solterra, dimarts passat.

tampoc no s'ha fet pública. Vol que sigui privat.

DIMECRES 29 DE MARÇ

S'aixeca aviat. Vol ser puntual a la seva cita amb Palamós. I ho és. Tant, que arriba a l'Ajuntament abans que la premsa. A més dels seus actes oficials, Maragall es mostra encantat que l'alcalde, Te-

resa Ferrés, el passegi per espais no previstos a l'agenda. Aquí es treu l'espina clavada que li quedava. A Girona passejar pel carrer no li va permetre barrejar-se amb la gent i saludar. A Palamós té autèntics banys de masses. I més protestes. Membres de les JERC i metges en vaga amb els que també parla. És curiós veure'l igualment agraït als que venen a felicitar-lo i als que l'increpen i mostren desacord amb ell. Però on més humà es mostra és al mercat municipal, on compra roba per als seus nets. És una de les seves passions i els que l'acompanyen ho saben. I els nens tornen a ser els que més el fan somriure, visitant el col·legi Ruiz Giménez. Després de passar per Blanes i dinar amb empresaris de la Selva, el president marxa. Satisfet del viatge i de l'estada, afirma haver retornat a punts de la seva infantesa visitant la demarcació.

Què passaria si un grup d'africans ocupessin el Museu del Barça? I si un mag convertís els immigrants en catalans nostrats i folklòrics? A aquestes hilarants preguntes respon el lletraferit Màrius Serra. Preocupant pel tema de la identitat i la manipulació política.

“Un mal polític és com una mala novel·la”

TEXT: MOISÈS DE PABLO

De tant construir mots encreuats —n'ha publicat més de 5.000 diferents—, ha acabat tenint una empresa que en fa. De tant viure, construir i somiar paraules, Màrius Serra (Barcelona, 1962) ha construït una novel·la que li ha sortit irònica i plena de trucs de màgia. Entrevistem aquest fanàtic de l'*Scrabble*, que recentment presentava a Girona *Farsa*, amb la qual va guanyar el premi Ramon Llull 2006, convocat per l'Editorial Planeta. També és l'autor, entre d'altres, de *De com s'escriu una novel·la* (2004), *Verbàlia* (2000), *Ablanatanalba* (1999), *La vida normal* (1998), *Mon oncle* (1996) i *L'home del sac* (1990).

Què tenen les paraules que li agradin tant? Les paraules són la matèria primera de qualsevol escriptor. L'alfabet, amb la roda i el foc, és un dels tres grans invents de la humanitat. A través d'una abstracció tan flagrant com aquests traços recargolats que ara escric som capaços de fer riure, plorar, jugar, rumiar i sentir el lector que tots portem a dintre. Aquesta és la grandesa de les paraules.

Vostè que ha fet tants mots encreuats, es veu capaç d'inventar alguna cosa tan diferent com el Sudoku, o els passatemps de lletres ja estan tots inventats? Tot sembla inventat, però en realitat tot està per inventar. No ho descarto, sobretot tenint en compte que el mecanisme del Sudoku ja el va descobrir el matemàtic Leonard Euler.

A la seva novel·la parla de casinos, joc, racisme, Fòrum, llenguatge políticament correcte que amaga coses; aquesta és la Barcelona post-Fòrum? El Fòrum va ser una farsa colossal. El seu discurs benintencionat sobre el multiculturalisme xocava amb la realitat quotidiana que es donava a cincents metres del recinte. Les condicions de vida a Barcelona han millorat moltíssim des del 1992, però el preu ha estat notable. Avui s'assembla massa a una d'aquelles estàtues humanes de la Rambla: s'està quieta i disfressada, a l'espera que els seus admiradors aflueixin la mosca i llavors, quan algú finalment li tira unes monedes, es fot a remenar el cul.

Reconvertir magribins en catalans de soca-rel és divertit: és una crítica o una paròdia del poder? *Farsa* parteix de la paròdia per explorar de manera crítica el concepte d'identitat. Una de les armes principals del gènere novel·lístic és explicar històries. La història d'un truc de màgia que primer catalanitzava immigrants, i després els fa desaparèixer, entronca amb dues sublimacions oposades que funcionen a l'Europa d'avui: la integració màgica que propugnen els progressistes i l'expulsió categòrica que defensen els feixistes.

El protagonista és un mag. Els polítics són com mags que amaguen coloms sota els barrets? Els polítics fan de mags: viuen de generar il·lusions entre el públic, fan tota mena de trucs i són mestres en l'engany. Però això rai. Els novel·listes fem el mateix. El problema no és aquest, sinó què acabem aconseguint. Si un mag ens fa xalar li demanarem bisos. Voldrem que ens enganyi més.

Un mal polític és com una mala novel·la. Ens fa perdre el temps i ens deixa fotuts.

Al llibre diu que la identitat és un accident; no és gaire patriòtic, no li sembla? La identitat és una construcció que parteix de l'atzar. Tots naixem i creixem en un entorn cultural que ens condiciona. Si creiem que la nostra és l'única identitat possible no som patriotes, sinó idiotes, i el món n'és ple. Si, per contra, som capaços de qüestionar la identitat que ens hem construït i contrastar-la amb d'altres, probablement acabarem reforçant el nostre patriotisme.

El retrat que fa del Fòrum i de les ONG és hilarant. Pensa que tots estem tan bu-

rocratitzats, o és un recurs per riure? No em vaig haver d'esforçar gens per fer-lo hilarant. Només calia descriure'l, com si n'escrivís una crònica. La pitjor burocràcia és la mental perquè expulsa el sentit comú dels cervells. Celebro que l'arrencada de *Farsa* faci riure, perquè això acreix el to agredolç de la novel·la i permet una lectura crítica sense caure en visions apocalíptiques.

Creu que els periodistes ho busquem tot al Google? Sant «Google» és el nou patró dels informadors. Confessa-ho: quina pàgina d'arrencada tens al teu navegador? Ja t'avanço que jo sí.

M'agraden les paraules pluggim i xiuxiuejar; digui'm tres mots que li agradin molt. I per què? Falòrnia, eufòria i prou. Una falòrnia és un engany més o menys elaborat, una farsa. D'eu fòria m'agrada el significat i, sobretot, que és pentavocàlic. Prou

és una troballa. Defineix el caracter català molt millor que no pas el mític seny. Diem «prou» per dir sí: «prou que m'ha agradat», i per dir no: «prou d'aquest color».

I dues paraules que odii molt? Multiculturalitat i sinergia.

La idea que els immigrants ocupin el Museu del Barça és boníssima. Què creu que passaria si succeís en realitat? Que l'actual junta del club no voldria que hi intervinguessin els Mossos. Hi enviaria dos negociadors, s'hi estarien quaranta-vuit hores ben bones i al final, a falta de Fòrum de les Cultures per visitar, els enviarien tots a Port Aventura.

“ Tots naixem i creixem en un entorn cultural que ens condiciona. Si creiem que la nostra és l'única identitat possible no som patriotes, sinó idiotes, i el món n'és ple. Si, per contra, som capaços de qüestionar la identitat que ens hem construït i contrastar-la, acabarem reforçant el nostre patriotisme. ”

MODEST Cuixart Artista

Porta a les espatlles 6.000 quadres, 62 anys d'exposicions col·lectives i 56 d'individuals; té obra en tres continents; ha conegut Picasso, Miró i Dalí; ha compartit taula al Floral de París amb Jean Paul Sartre. Modest Cuixart té 80 anys i en fa 35 que es va instal·lar a Palafrugell, localitat que ha convertit en el centre de la seva activitat.

Dades biogràfiques

Modest Cuixart i Tàpies va néixer a Barcelona el dia 2 de novembre de 1925.

El seu pare, **Joan Cuixart i Panella** (1890-1940), fou metge dermatòleg. Va morir relativament jove de tuberculosi a Puigcerdà, on fou enterrat.

La seva mare, **Maria Tàpies i Mestres** (1895-1973), tenia un do especial per al dibuix. En quedar-se vídua es guanyava la vida fent barrets. «La meua mare té la veu dolça de l'àngel fort. Ho he après quasi tot al seu costat. Delicada i heroica. Ha pintat tapissos, és tímida i toca *L'última primavera* de Grieg al piano. És una vídua molt bella que treballa fins tard a la nit de barrejar perquè la barca amb els seus quatre fills no s'enfonsi» (citada per Mònica Pagès i Santacana a *Cuixart, biografia inacabada*).

Van tenir cinc filles i un fill. La **Mimí** i l'**Anna Maria** van morir prematurament. A continuació van venir la **Josefina**, l'**Anna Maria**, en *Modest* i la **Maria Rosa**.

L'any 1953 es va casar amb **Mariona Goday i Barba**, amb qui va tenir tres fills: **Marc**, **Judith** i **Noemí**. Des de l'any 1971 viu en parella amb **Victòria Pujoldevall i Falguera**, amb qui va tenir un fill l'any 1980: **Joan**.

Modest Cuixart és artista-pintor.

Ben literal

– «Vaig voler-me dedicar a la Medicina per tradició familiar. A casa hi havia molts metges: el pare, l'avi... Va ser molt important per a mi l'estudi de l'anatomia humana, però quan m'hi vaig trobar pel mig, vaig veure que no podria suportar el sofriment; que allò no era per a mi. Li ho vaig dir a la mare –el pare va morir quan jo tenia 14 anys– i vaig tenir tot el seu suport».

– «Vaig dir que volia

L'aristòcrata dels pinzells

TEXT: JORDI VILAMITJANA I PUJOL FOTOGRAFIA: MARC MARTÍ

A Palafrugell es parla, aquest primer dimecres de primavera, de dues coses: de la caiguda de les antenes de Pals («47 anys feia que hi eren», diuen els veïns) i de l'alto el foc d'ETA. Plovineja i ho fa des de primera hora de la tarda («convé molt, però s'ha de vigilar de no caure», diu una senyora gran a prop del Museu del Suro). Al cafè-llibreria Mediterrània del carrer Tarongeta seuen al voltant d'una taula Blandine Pellet, Tano Pisano, Antoni Calvo i Modest Cuixart. A prop, la Irene, en Jordi Vila, en Paulí Martí i en Josep Maria Farrarons. Dament la taula, vasos de vi mig buits, alguna cervesa, tapetes de formatge i cacauets. Modest Cuixart oficia la tertúlia: saluda, enraona, presenta, brinda i es deixa estimar. És el mestre, l'artista, i té ben merescut aquest racó de reverència.

Modest Cuixart té 80 anys i pinta avui quan en té autèntica necessitat, autèntiques ganes. S'ha fet un tip de treballar al llarg de la seva vida i un tip de voltar pel món. Ara, en un racó de la llibreria Mediterrània de Palafrugell, mostra les dots de *charmant* i de conversador. És un home de conviccions patriòtiques que se sent arrelat al país. Aquesta pàtria, aquest país de petits plaers i de grans amics, l'ha trobada a Palafrugell, on fa 35 anys que sojorna, i on torna sempre des d'on sigui que hagi anat.

APUNTS BIOGRÀFICS

– **Els primers anys a Barcelona:** En els primers anys de la vida de Modest Cuixart fou molt important la figura de l'avi, que es deia Modest Cuixart i Tàpies, com ell mateix. Fou l'avi un parent a qui amb prou feines conegué en vida però que determinà força la naturalesa de tots els seus descendents. D'una banda perquè tant el seu pare, Joan, com els seus oncles, Modest i Salvador, seguiren la tradició medicofarmacèutica de l'avi (l'avi Cuixart patentà les pastilles de llet de burra i els caramels de bava de cargol per a la tos); de l'altra perquè la casa de l'avi fou refugi i lloc de reunió de la família. La repetició de noms Cuixart i Tàpies s'explica per l'endogàmia familiar: s'han produït casaments de diverses generacions de cosins. Modest Cuixart és cosí germà de l'artista Antoni Tàpies.

La primera escola on el van dur va ser l'Escola Alemanya que hi havia prop de la casa on vivien. Li hi van dur pel caràcter disciplinat de la institució, pel rigor i la liberalitat en el mètode d'ensenyament i perquè la llengua alemanya s'apuntava en aquells anys com una llengua bàsica per als estudis de medicina. Modest Cuixart havia de fer medicina! L'esport i la música estaven en la base pedagògica de l'Escola i les aules eren mixtes.

Als 10 anys, els pares li van muntar una exposició a casa. Cuixart dibuixava a llapis i a tinta gairebé tot el que veia: veïns, gossos passejant, l'escola, nenes de trenes llargues, una noia jugant a tennis, una monja amb cara de mal pensada... L'exposició va servir perquè els veïns s'hi veiessin reflectits.

L'any 1933, l'Escola Alemanya va rebre les influències del nazisme: «Es cantaven himnes, se saludava marcialment i es vestia d'uniforme». L'any 1936, quan Cuixart era a punt de començar el Batxillerat, va esclatar la Guerra Civil.

– **La Guerra Civil:** Durant la Guerra, la casa de l'avi va esdevenir el refugi perfecte, el lloc on estar-se tots junts esperant. Mentrestant, va fer l'examen d'ingrés al Batxillerat en un Centre Escolar de la Gran Via i es va matricular a un institut del carrer Mallorca. Al segon any de Guerra, però, va haver d'interrompre els estudis: «Vaig viure les terribles circumstàncies d'aquells anys. Les avellanades es comptaven una a una». Dormien tots sis membres de la família al mateix dormitori amb matalassos a terra. La idea era que així moririen tots junts si queia una bomba. Modest Cuixart va aprofitar per llegir els llibres que hi havia en aquella habitació: *La muntanya màgica*, el *Quixot*, Baroja, Verne, els clàssics grecs de la Bernat Metge, Puig i Ferrater... El record d'aquells anys de barbàrie és present en la retina de l'artista amb les imatges dels cossos putrefactes de les monges que els milicians van profanar al convent del passeig de Sant Joan i amb els assassinats que va presenciar i conèixer. També recorda el dia que es va topar amb la Pasionaria al carrer Balma i el que li va dir mentre li donava copets a la galta: «Niño, no creas nunca en los curas, que beben vino y dan hostias».

Quan la Guerra va acabar, Cuixart tenia 14 anys. L'any següent, el pare, que tenia tuberculosi, va empitjorar i va morir a Puigcerdà. A partir de llavors, els oncles Salvador i Modest li van fer de mentors i padrins. La mare es va posar a fer barrets per ajudar a mantenir la família.

– **Anys de formació:** Acabada la Guerra, Cuixart va continuar els estudis als Escolapis del carrer de Balma. Va coincidir-hi amb Antoni Molins, que el va introduir a les lectures de literatura espanyola, amb Josep Maria Pagès i amb Pere Portabella.

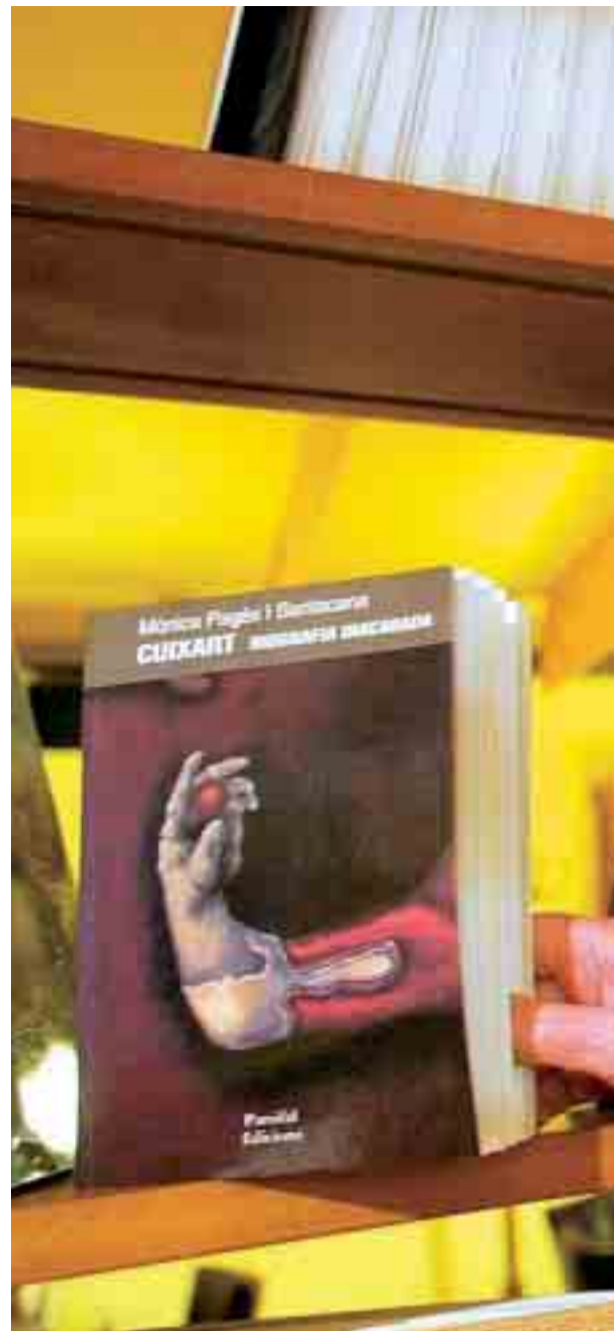
Els estiuets de la família es feien a Vallvidrera. Després de la mort del pare, van canviar a Sant Celoni. El paisatge del Montseny i les amistats que hi va fer van determinar els anys pròxims. A l'estiu de 1942, va conèixer Mariona Goday i Barba. Al setembre de 1944 va guanyar el primer premi de dibuix de l'Ajuntament de Sant Celoni. Era un retrat de la seva germana petita, Maria Rosa. El va titular *Mi hermana*. Era fet a la sanguina. Algú es va fer un embolic i en reproduir-lo al catàleg de l'exposició hi van posar: *Mi hermana Joaquina*.

El setè de Batxillerat i la preparació de l'examen d'Estat els va fer a l'Acadèmia Garronera. L'oncle Modest volia que Modest Cuixart fos oftalmòleg. Li ponderava el magnífic pols que tenia. L'octubre de 1944 va començar els estudis de Medicina. El que més li agradava era l'anatomia i dibuixava magistralment ossos i articulacions. Tanmateix, no tenia vocació de metge. Mentre els companys de facultat es delien en pràctiques forenses, Cuixart pensava en art, pintura i filosofia. A poc a poc es va desvincular de la carrera i la va deixar. A partir d'aquest punt, va començar la carrera artística.

LES ETAPES D'UN ARTISTA

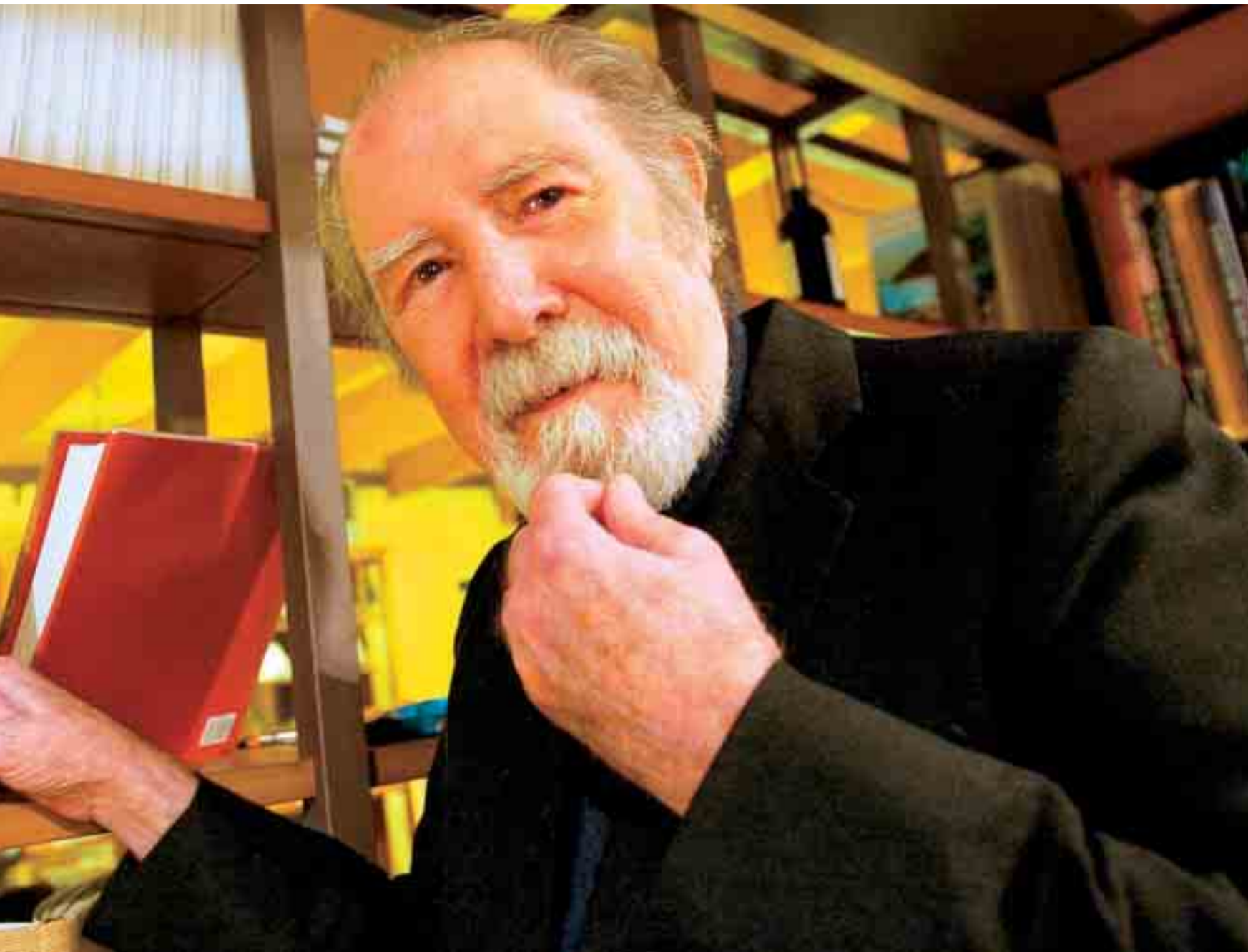
«Mai no m'ha agradat quedar-me estancat i etiquetat en un moviment, en una tècnica, en una única percepció i pràctica de l'art».

L'obra de Modest Cuixart és de fet un camí per les avantguardes artístiques del segle XX: sur-

realisme, informalisme, simbolisme, expressivisme. Almenys sis etapes configuren la seva trajectòria: 1945-1955; 1955-1966; 1966-1969; 1969-1989; 1989-2002 i 2002-2006.

– **1948-1955, Dau al set:** La revista *Dau al Set* va ser creada per un grup de joves artistes i intel·lectuals (Joan Brossa, Arnau Puig, Modest Cuixart, Joan Ponç, Antoni Tàpies i Joan Josep Tharrats) que protestaven per l'obsoleta situació cultural de la postguerra espanyola. Els inspirava el surrealisme, la cultura centreeuropea, Nietzsche, Paul Klee... i l'atracció per la dimensió màgica i misteriosa de la realitat. La revista va ser fundada l'octubre de 1948 a Barcelona: «A partir d'una actitud inicialment dadaïsta, els seus creadors hi expressaren per escrit i plàsticament llur indiferència envers la societat en què vivien i, després de passar pel surrealisme plàstic o l'existencialisme ideològic, s'anaren creant un món propi i marginat, que n'emmenaria alguns, tanmateix, a adoptar un nou concepte dinàmic de la societat» (GEC). *Dau al Set* era l'any 1950 un calaix de sastre interessant on es poden seguir els artistes innovadors de l'època. Poc temps després de la seva fundació, es va adherir al grup Joan Eduard Cirlot. Als set

membres principals caldria adherir-hi Enric Tormo, Víctor Castells, René Metras i Santi Surós. A partir del 1952 i fins al darrer número (1956) la revista fou portada gairebé només per J.J.Tharrats.

Modest Cuixart va visitar, l'any 1949, Joan Miró. Va exposar amb Ponç i Tàpies a l'Institut Francès, que els va concedir una Beca per anar a París. L'any 1950 s'hi va traslladar, amb Antoni Tàpies. Entre 1951 i 1952 va viatjar per diversos països europeus i es va traslladar a Lió. Aquesta ciutat marcarà el canvi del magisme de *Dau al Set* a l'informalisme matèric.

L'any 1953 es va casar amb Mariona Goday i Barba, una «nena Renoir» que havia conegut a Sant Celoni, amb qui tindrà tres fills (Marc, Judit i Noemí). D'aquesta etapa cal destacar-ne la creació del grup Taüll (1954) i la primera exposició a Barcelona l'any 1955. El Grup Taüll fou un grup d'artistes format a Barcelona per Marc Aleu, Modest Cuixart, Josep Guinovart, Jordi Mercadé, Jaume Muixart, Antoni Tàpies i Joan Josep Tharrats.

– **1955-1966, Experimentació matèrica:** Les estades a París i Lió li van fer veure les possibilitats de l'informalisme. S'hi va adriure amb

inausitada força i originalitat. Després d'experimentar amb diferents suports i matèries va descobrir el llenguatge dels solcs, de les textures i dels relleus, «que sublima la matèria pictòrica barrejant-la amb pigments d'or i argent» (de la web Fundació Cuixart).

Va practicar l'informalisme usant progressivament gruixos de matèria. L'any 1957 es va servir del *grattage* en un cert tipus d'obres de regust orientalist. El 1962 va introduir el collage d'objectes treballats i transformats per l'artista. A poc a poc va anar derivant cap al pop-art (*Nines oblidades*, 1963). Poc després va retornar a la pintura plana, d'execució molt acurada però enriquida per les experiències anteriors. La *Venus Kebrada* de 1965 és una mostra de realisme crític i punyent.

L'any 1956 va exposar a la galeria René Drouin de París. L'any 1957 va presentar a Barcelona les «construccions heteroplàstiques» que incorporen a la tela tubs, cables i altres materials. L'any 1958 va rebre el Premi Torres García. Va visitar Picasso: «Vaig aprendre molt de Picasso. Em va fer veure que per davant de les idees estètiques i ètiques de l'artista hi ha la supervivència, el poder menjar». L'any 1959 va obtenir el Primer Premi Internacional de Pintura de la V Biennal de Sao Paulo i el Premi de pintura abstracta de Lausanne. Entre 1960 i 1961 va ser seleccionat per a exposicions d'art avantguardista al Guggenheim Museum de Nova York, la Tate Gallery de Londres i a l'exposició *L'objet*, al Museu d'Arts decoratives de París, també al MOMA de Washington i a galeries de Europa, EUA, Japó i Pròxim Orient. L'any 1963 va presentar *Nens sense nom* (sinistres composicions amb nines destrossades encolades amb tela).

– **1966-1969, Apogeu de l'informalisme:** En aquesta etapa utilitzà emulsions metàl·liques amb reflexos daurats i argentats per obtenir singulars *drippings* còsmics i laberíntics. La investigació el conduí a incorporar objectes diversos a la tela i a crear configuracions tridimensionals. «La sèrie de nines destrossades constitueixen el preludi de noves inquietuds expressives vinculades a la representació de l'humà» (web Fundació Cuixart).

– **1969-1989, La figura, obsessió i deliri:** En aquesta etapa la figura humana l'obsessionà. Després d'una etapa eròtico-màgica de línies simples va aprofundir en una visionària i esperpèntica foguera de les vanitats que «apel·lava

als sentits amb sumptuos cromatisme però també al subconscient en la seva delirant i grotesca distorsió de la figura humana» (web Fundació Cuixart).

L'any 1971 es va establir a Palafrugell amb Victòria Pujoldevall i Falguera, d'Olot, la seva parella des de llavors i fins avui, amb qui tindrà un fill, Joan, l'any 1980. A Palafrugell va conèixer l'escriptor Josep Pla. El 1972 va exposar al Palau de Congressos i Exposicions de Madrid. El 1975 va ser convidat d'honor a la XIII Biennal de Sao Paulo; el 1976, a la Fira Internacional d'Art de Basilea.

Vers els anys vuitanta, anà desprenent de la seva pintura els aspectes agressius per donar-li un to més líric. S'hi nota un afany decorativista, fins i tot en el predomini de la figura femenina com a subjecte temàtic. L'any 1980 va exposar al Museu d'Art Modern de Caracas; al 1981, al Palau de la Unesco a París.

L'any 1983 va rebre la Creu de Sant Jordi i la Clau d'Or de la ciutat de Barcelona. L'any 1984, el rei Joan Carles I li va lliurar la *Encomienda de la Orden de Isabel la Católica*. Aquest mateix any va exposar a Mèxic i a Miami. L'any 1988 va presentar una antològica a Kobe i Tòquio, al Japó.

– **1989-2002, Instrospecció en la naturalesa:** A la darrera dècada del s.XX l'artista trencà amb la figuració sumptuosa i exuberant per efectuar «una profunda depuració basada en la introspecció de la natura subterrània, eterna i mítica, gràcies a això aconseguí captar l'esperit i el misteri ancestral mitjançant un auster llenguatge dotat d'un sentit estètic sublim» (o.c.). L'any 1998 es va crear la Fundació Cuixart amb seu a Palafrugell. L'any 1999 li fou concedida la *Medalla de Oro al mérito en las Bellas Artes* del Ministeri de Cultura, que li fou lliurada l'any 2000 pel rei Joan Carles I. L'any 2002 es va inaugurar la Plaça Modest Cuixart a Palafrugell i el taller Cuixart BCN, seu i museu de la Fundació Cuixart a Barcelona.

– **Naturalesa i fabulació, Reivindicació de la pintura:** L'obra més recent d'en Cuixart sense abandonar la seva reflexió entorn la natura, la conjuga, prenent-la en un sentit ampli i integrador amb l'artifici. Arquitectures, símbols i figures conviuen en un univers cada cop més visionari, en una «apassionada reivindicació de la pintura i dels pressupostos intel·lectuals del surrealisme enfront als buits missatges d'un cert fals avantguardisme» (o.c.).

anar a París, a conèixer el que s'hi feia, l'ambient dels pintors i dels artistes. En aquell llavors hi havia gent que se n'anava a Roma i gent que com jo vam decidir anar a París».

– «La primera «exposició» la van muntar els pares a casa quan jo tenia quatre anys. La mare, que pintava, em va donar tot el suport».

– «Els membres de *Dau al Set* mai no vam tenir problemes amb el franquisme, tot i l'aire protestatari que defensàvem. Ens preniem en broma. Com si fóssim humoristes. Com si fóssim de *La Codorniz*».

– «Estic molt satisfet de com m'han anat les coses. He tingut molta sort a la vida. M'he pogut dedicar al que m'agrada i viure'n bé; he conegut gent molt interessant; he fet grans amistats; he conegut senyores molt guapes».

– «Sóc realista, segurament, pel meu ésser de català o de feneç. Em refugio a Palafrugell i en les seves gents, que són oberetes, però àcides, iròniques, mordaces».

– «Jo no pinto només per viure; sinó per conèixer-me. L'obra em coneix a mi més que jo i el món som matèria opinable, opinió subjectiva, i en canvi en ella hi ha el *post mortem* que ignoraré. La meua vanitat és que tinc la possibilitat de morir-me: com tots. La meua humilitat és que encara puc dir el que acabo de dir».

– «La pintura és tan mental com el sexe, com l'amor. Anomeno mental no només allò estrictament racional, sinó també l'emoció, la seducció, l'atractiu, la intencionalitat, l'engany. Allò mental és el resultat de dos òrgans en perfecta relació, i un d'ells és expressiu, i l'altre, callat: el cervell i el fetge».

– «Picasso em va dir: «Jo, de vell, res de res; en qualsevol cas, vostè té temps de ser vell. No hipotequi mai la llibertat de crear»».

Targetes postals, fotografies i petits documents formen el fons amb el qual Xavier Romero, col·leccionista de Cassà de la Selva i col·laborador habitual de Diari de Girona, vol posar en marxa un Museu de la Postal que seria únic a l'Estat espanyol i que, de fet, ja existeix a casa seva. En més de 500 àlbums, Romero conserva perfectament ordenades unes 150.000 targetes postals procedents de tot el món i datades des de l'any 1869 –quan neix aquest mitjà de comunicació–. La major part de la col·lecció correspon als primers anys del segle XX, considerats l'època daurada de la postal, i s'hi obvien les edicions modernes –des dels anys 1960 fins ara– perquè són més corrents i assequibles. Romero ja té les postals a disposició de les persones interessades que vulguin consultar-les, però la seva aspiració és disposar d'unes instal·lacions adequades on poder exposar tot el material que ha reunit. En aquest sentit, confia aconseguir el suport d'alguna institució pública o privada per poder fer realitat el museu i aconseguir un compromís de manteniment i difusió. Tot i que ha rebut algunes ofertes de Barcelona, la seva intenció és instal·lar-lo a les comarques gironines.

«No només es tractaria d'un arxiu d'imatges o d'un arxiu documental i etnològic local, semblant a alguns ja existents –comenta Romero–, sinó que es pretén que pugui ser visitat per qualsevol persona, sigui entesa o no, i que resulti atractiu per a tothom. Per això, serà eminentment divulgatiu». Les targetes postals que ha reunit Xavier Romero –en la seva majoria circulades, és a dir, usades, la qual cosa incrementa el seu valor documental– estan il·lustrades amb imatges de tot tipus: des de paisatges i personatges de les comarques gironines –una de les seves especialitats– fins a activitats esportives, passant per mitjans de comunicació, motius catalanistes –una altra de les matèries més apreciades per Romero–, retrats d'estudi, artístiques, històriques, etnogràfiques, i un llarg etcètera. La majoria són impreses sobre paper, però també n'hi ha de brodades amb fil, i d'altres fetes amb pell o cel·luloide. Fins i tot en conserva algunes que tenien l'anvers en blanc i eren decorades –a llapis, a l'oli, a l'aquarel·la– per les persones que adquirien la postal.

Xavier Romero continua incrementant dia a dia la seva col·lecció, amb la incorporació de nous materials que adquireix a través dels corresponents que té repartits en diversos indrets del món, d'intercanvis amb altres col·leccionistes, o de compres en mercats i botigues especialitzades en antiguitats.

UNA ÀMPLIA TRAJECTÒRIA

Fa més de 35 anys que Xavier Romero es dedica al col·leccionisme. És membre de diversos col·lectius, expositor habitual i té, en el terreny competitiu, un palmarès de més de 60 medalles estatals i internacionals. Col·labora en diferents mitjans de premsa escrita i en publicacions especialitzades –Diari de Girona, *El Eco Filatélico*, *Coleccionistas*, *Hobbys & Colecciones*, butlletins de societatsdes...– des de l'edat de 15 anys, ha format part de diverses associacions de periodistes i ha estat, a més, cofundador i directiu de l'Aspefil, amb seu a Madrid. A banda del material cartófil destinat al Museu, ha reunit un arxiu documental força diversificat, amb escriptures i altres documents de diversos segles enrere, cartells, publicitat, filatèlia, bitllets de poble, etiquetes, còmics, cinema, revistes, gravats, etc., i la corresponent literatura de consulta.

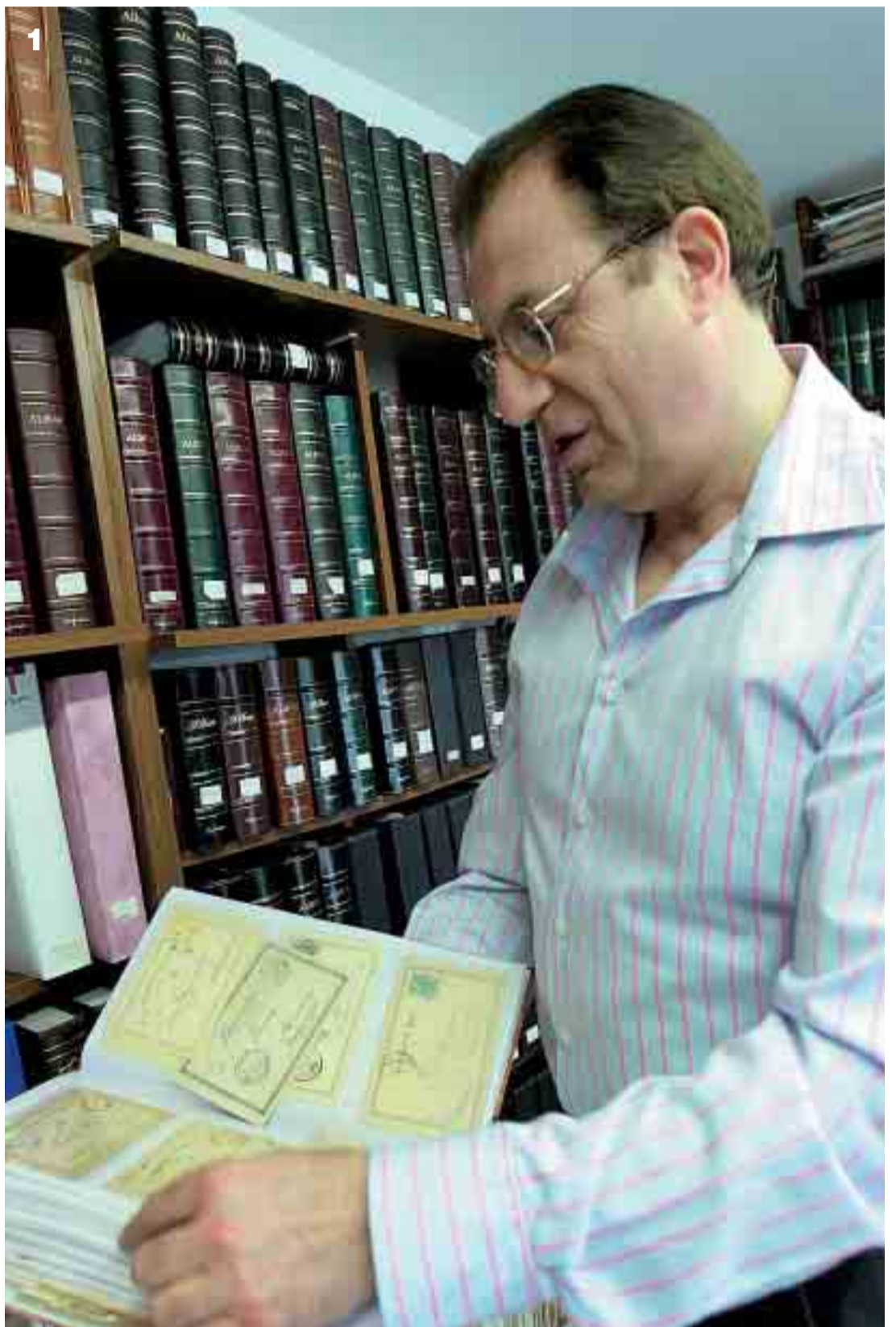
Fill de dos funcionaris del cos de Correus i Telègrafs, Xavier Romero s'ha decidit a promoure aquest Museu de la Postal «per la gran quantitat de material entrat en els darrers anys a la meua col·lecció, i pel desig que tot aquest fons, no només de postals sinó també de documents antics molt diversos, es pugui mostrar algun dia en les degudes condicions, i que tothom se n'aprofiti». En aquest sentit, afegeix que «hauríem de tenir en compte que tots aquests papers impresos són un testimoni directe i veraç d'un temps passat. Des d'escriptures, plànols, permisos, programes i fotografies de la creació dels antics cinemes de Girona fins a instantànies, en alguns casos inèdites per haver estat regalades per part dels fotògrafs a determinades persones, passant per programes de festa major, correspondència i autògrafs de personatges, etc...».

Romero comenta que «m'he passat anys recollint tota aquesta documentació, amb una dedicació que m'ha obligat a deixar de ban-

Un museu de paper

Xavier Romero, de Cassà de la Selva, porta més de 35 anys d'activitat col·leccionista i ha reunit unes 150.000 targetes postals de tot el món, la majoria dels primers anys del segle XX.

TEXT: ALFONS PETIT FOTOGRAFIA: ANIOL RESCLOSA

da altres coses, però haurà valgut la pena». Admet, això sí, que la continua entrada de nou material «implica una feina constant de classificació i estudi que fa que en ocasions em senti desbordat», i més si es té en compte que «tota aquesta feina de desenvolupar a estones lliures; és el meu esbarjo preferit des de fa una trentena d'anys».

Xavier Romero destaca que el col·leccionista cartòfil, així com el filatelista interessat per la història postal, «es converteixen, gairebé sense proposar-s'ho, en una feina de documentalistes. Hem de tocar forçosament molts temes i recórrer sovint a obres de consulta. Tant podem estudiar certificats d'esclaus datats a Puerto Rico i Cuba als anys 1860, per exemple, com esbrinar mitjançant correus de l'any 1808 determinats episodis de la guerra del francès i els setges de Girona; o seguir la vida i obres de personatges de l'espectacle, des de cupletistes de principis del segle XX fins als grans artistes de l'òpera».

«Com es pot comprovar, el ventall de possibilitats és amplíssim, i no només es redueix a la típica postal topogràfica o de costums», afegeix Xavier Romero, que recorda que la targeta postal representava fa un segle «pràcticament l'únic mitjà publicitari i de comunicació». Entre els temes als quals dedica més

atenció el col·leccionista cassanenc hi ha les postals amb motius catalanistes —a través de les postals es pot veure el naixement del moviment catalanista, la celebració d'events, la glossa de personatges il·lustres...—; les comunicacions —amb una especial atenció a la història ferroviària gironina—; les creacions d'artistes i artesans —podem trobar petits olis de pintors modernistes, il·lustracions originals i no passades per la impremta, artesanies en postals amb diferents suports, com ara brodades, en relleu, en roba, en fusta, en suro, en cuir, metàl·liques, etc...—

TARGETES GIRONINES

Xavier Romero destaca també l'apartat de les «targetes topogràfiques, les dels pobles i ciutats, molt buscades per persones concretes i pels arxius municipals de les poblacions gironines, amb edicions dels més destacats retratistes, com ara en Valentí Fargnoli —de qui en conservo originals—, Mauri, Unal, i un seguit extens de fotògrafs gironins». Romero explica que, en aquestes postals, el més important és la presència de persones, perquè si bé els monuments o determinats indrets es mantenen més o menys iguals amb el pas del temps, els canvis en l'aspecte, els hàbits o les activitats dels pobladors d'una zona

determinada resulten molt il·lustratius de l'evolució en les diferents èpoques.

A banda de les targetes postals, Xavier Romero indica que «el futur museu podrà comptar amb el suport de les altres col·leccions que formen el meu arxiu: Bitllets locals de poble de la guerra civil, permisos, passaports, carnets, documentació oficial, història postal, escriptures de diverses notaries, accions d'empreses i de companyies de trens, etc...». També té la intenció de destinar una sala al món del correu, amb vestuari i material divers propi dels antics carters i de les estafetes.

El col·leccionista cassanenc explica que «de moment no rebo cap ajuda de ningú, ni monetària ni material. L'esforç és feixuc, i alguna vegada vénen ganes de rendir-se, però continuo endavant, i sense deixar de col·laborar sempre que m'ho demanen, en exposicions individuals o col·lectives, amb editors i autors, o a l'hora de cedir material i escriure en revistes del ram, o butlletins de societats de col·leccionisme». Romero disfruta, però, amb el que fa, i se sent orgullós d'haver reunit una col·lecció tan àmplia que li permet, per exemple, il·lustrar amb imatges procedents del seu arxiu la major part dels escrits que fa per divulgar el col·leccionisme, o sobre altres temes costumistes o històrics.

Fotos:

1 Xavier Romero, davant d'alguns dels centenars d'àlbums que reuneixen la seva col·lecció a la seva casa de Cassà de la Selva, mostra les targetes postals més antigues que conserva, una de les quals de l'any 1869, quan es va crear aquest mitjà de comunicació.

2 Documentació d'empreses ferroviàries de les comarques gironines.

3 Postals catalanistes amb els rostres de Macià i Companys, entre d'altres.

4 Algunes postals brodades amb fil.

5 Postals amb retrats individuals o de grup.

6 Cartells d'algunes de les exposicions que ha fet Xavier Romero.

7 Retrats de personatges característics.

8 Diverses imatges antigues de Girona.

9 Postals poc habituals que mostren una seqüència fotogràfica.

10 Dues postals amb motius catalanistes.

Establiments antics

10 Domicinal
Diumenge 2
d'abril de 2006

Vins i licors Salip

Des dels seus inicis ha estat un establiment destinat a la venda de vins i licors empordanesos, alguns dels quals d'elaboració pròpia a través d'una destil·leria que va funcionar fins als anys 1980.

Figueres

Història

La botiga de Can Salip no s'ha mogut mai del carrer Ample de Figueres. Quan es va iniciar el negoci també hi havia una destil·leria de licors, al carrer del Progrés, al marge de l'establiment de vins. En aquells anys es repartia el gènere porta per porta en bars i botigues de la comarca. Durant la Guerra Civil van patir destrosses i, als anys 1944 i 1945, feien negoci amb les tropes alemanyes que ocupaven França. Després es va retornar a l'activitat normal.

Origen
1860.

Fundador
Narcís Pey.
Propietari actual
Enric Salip i Calvo.

Treballadors
Abans, 1; ara, règim familiar.
Activitat
Abans, destil·lació i venda de licors i vins; actualment, només venda.

TEXT I FOTOGRAFIA: JOSEP MARIA BARTOMEU

Diu que Narcís Pey, nascut a Figueres, va ser qui va obrir la botiga del carrer Ample l'any 1860 i una fàbrica de licors al carrer del Progrés. En aquest darrer lloc hi destil·lava anís i una mena de d'estomacal que portava per nom *Gran Licor Ampurdanès*, el qual, conjuntament amb altres productes alcohòlics, es venia a la botiga i es repartia pels pobles, als bars i tavernes. També en subministrava a restaurants i hotels, però llavors n'hi havia molt pocs; la gent no tenia per costum menjar fora de casa.

L'any 1916, Narcís Pey va traspasar la botiga i la fàbrica de licors a Josep Salip i Miró, que havia estat treballant a Alemanya alguns anys. Conjuntament amb la seva dona, Maria Muntada, es van posar de ple en el negoci. El matrimoni va tenir dos fills, Enric i Josep, i una filla, Carme.

Josep Salip va continuar fent el mateix que Narcís Pey. Va comprar una furgoneta marca Overland, matrícula GE-133, i anava repartint vins i licors pels pobles. En venia sobretot a bars i botigues. Les vendes es feien moltes vegades a granel. La furgoneta era molt vella i s'espatllava sovint. En una ocasió una riuada se la va emportar; la van reparar, però se'ls va tornar a fer malbé. Els dos fills del matrimoni, Enric i Josep Salip i Muntada, es van posar a ajudar a la botiga, conjuntament amb la seva germana Carme, que s'hi passava moltes hores.

La ciutat de Figueres, als anys trenta, tenia molta activitat. La venda de vins i licors anava bé i més perquè el casc urbà va anar creixent i s'hi van obrir nous establiments de begudes.

NEGOCIS AMB ELS ALEMANYS

L'any 1936 els Salip compren una camioneta marca Chevrolet per repartir porta per porta els vins i els licors, però amb tanta mala sort que, mesos després, esclata la Guerra Civil espanyola i els republicans els incauten el vehicle per traslladar material al front. Enric Salip i Muntada havia de ser mobilitzat per anar a lluitar, però es va escapar, passant cap a França en vaixell. En terres franceses no s'hi va trobar còmode i va tornar,

Enric Salip i Calvo, únic fill home del matrimoni entre Enric Salip i Muntada i Maria Dolors Calvo i Pumarola, es posa a treballar a la botiga i a la fàbrica de licors, un cop acabats els estudis. L'any 1972 es casa amb Maria Teresa Vilanova i Esplugas, la qual, quan va morir Enric Salip i Muntada, l'any 1982, es queda despatxant a la botiga. En aquella mateixa època es tanca la destil·leria de licors.

Entre els anys 1944 i 1945 l'exèrcit nazi veia que les coses a França començaven a anar mal dades. Els alemanys encarregaven a Can Salip milers d'ampolles de conyac (aleshores es podia anomenar així) per enviar-les al front, a les tropes que lluitaven. Amb els diners que va fer, Enric Salip i Muntada posa en marxa una nova fàbrica de licors al carrer de les Hortes de Figueres, i el seu germà obre una nova botiga de vins i licors al carrer de la Jonquera. En la destil·leria es fabriquen anís i estomacal. Mentrestant, Carme Salip deixa la botiga del carrer Ample perquè es casa amb Miquel Sala, propietari de la línia d'autocars de Figueres al Pertús.

Durant els anys seixanta, Enric Salip i Calvo, únic fill home del matrimoni entre Enric Salip i Muntada i Maria Dolors Calvo i Pumarola, es posa a treballar a la botiga i a la fàbrica de licors, un cop acabats els estudis. L'any 1972 es casa amb Maria Teresa Vilanova i Esplugas, la qual, quan va morir Enric Salip i Muntada, l'any 1982, es queda despatxant a la botiga. En aquella mateixa època es tanca la destil·leria de licors.

enrolant-se en l'exèrcit franquista. La botiga no es va haver de tancar perquè la regentava el seu pare, Josep Salip i Miró, fins que un bombardeig en va destruir una gran part. Els productes que van quedar després de la caiguda de les bombes se'ls van endur els republicans durant la retirada, el 1939.

Enric Salip era músic i, després de la Guerra es va haver de dedicar temporalment a la música per poder sobreviure. En aquells anys hi havia problemes de tot tipus. Falta-va sucre per fabricar els licors però, al tenir la fàbrica oberta, estaven autoritzats a comprar-lo a un proveïdor de fora de Catalu-

nia. Era sucre extret de la remolatxa.

A l'establiment no s'hi han fet grans reformes. Només a mitjan anys seixanta es va canviar la porta d'entrada i es va fer un sostre nou. El matrimoni Salip-Vilanova té tres fills, però sembla que cap d'ells no es vol dedicar al negoci familiar, de moment.

Testimonis dels temps

Diverses cases pairals i l'ermita de Sant Mer suposen destacats vestigis de la història del nucli.

Notables cases de pedra i l'ermita de Sant Mer són els altres dos principals atractius d'Olives, el nucli del municipi de Vilademuls (al Pla de l'Estany) que començàvem a detallar la setmana passada, parlant de la seva església. La distinció d'aquestes masies i l'entorn natural en el qual es troba emplaçat el nucli el converteixen en un indret ideal per a una passejada relaxada, que permet apreciar el valor testimonial de la zona. Seguidament apuntem detalls arquitectònics i històrics d'algunes d'aquestes cases, i de les ermites de Sant Mer i Santa Càndia (aquesta en ruïnes), seguint les indicacions de la pàgina a Internet de l'Ajuntament de Vilademuls.

– **Can Font:** Era una casa de pagès situada al costat nord de l'església i separada d'ella. A la llinda d'una finestra hi ha la data 1652.

– **Can Genover:** És l'antiga casa Martí que, per casament, es va ajuntar amb la casa Marimon i ambdues van passar més tard a la família de Puig Marcillo de Girona. A la llinda de la porta forana s'hi pot llegir la següent inscripció: «1784 Joseph Martí me fesi». A sobre hi ha una pedra amb una inscripció hebrea de l'any 1405 que fa referència a una sepultura, testimoni de la presència de jueus en aquesta zona en temps passats.

– **Can Lleal:** És una casa pairal molt antiga. S'hi guarden pergamins dels segles XI i XII. L'estructura exterior actual es podria datar dels segles XVI-XVII. De fet, a la llinda d'una finestra de la part septentrional s'hi pot apreciar l'anagrama de Jesús i la data 1623. L'aspecte que ofereix és fruit de la restauració realitzada el 1986. Llavors es va enjardinar el davant, es va eliminar un mòdul d'edifici que desfigurava la majestuosa porta principal i s'obrí una finestra tapiada amb llinda

JOSEP M. BARTOMEU

lobulada. Les diverses peces del trull que ornamenten el jardí són un testimoni més que en aquesta zona abundaven les olives i l'oli.

– **Ermita de Sant Mer:** Sant Mer és un personatge d'origen narbonès. Fou monjo i abat del monestir de Banyoles. Cansat de les multituds que acudien a ell pels nombrosos miracles que obrava, es va retirar a la solitud on hi ha edificada l'ermita de Sant Mer. Va morir en aquest lloc el 827. El segle XIII ja hi havia una petita església romànica; més tard, el segle XVII (a la llinda d'una porta lateral hi ha gravada la data 1633) es va construir l'actual ermita, perquè l'antiga capella no

podia acollir la multitud de devots que visitaven el sant. Consta que l'any 1627 Ramon Xammar i Sampsó, senyor de Sant Esteve, es va interessar en la construcció d'aquesta ermita. L'any 1989 va ser restaurada pels fidels de Sant Esteve de Guialbes, Olives, Vilamarí i altres pobles veïns amb el suport de la Generalitat de Catalunya, quan n'era rector el doctor Josep M. Jordà. És famós l'aplec anual que se celebra en honor de sant Mer el diumenge després del 27 de gener. Un any en què les condicions atmosfèriques hi acompanyin, fàcilment s'hi reuneixen milers de persones. A més de participar a la missa de cam-

panya, els fidels entren a l'ermita a venerar el sant, ballen sardanes al prat i fan un dinar de germanor per a colles i pobles.

– **Capella de Santa Càndia:** Santa Càndia era la mare de sant Mer. La llegenda conta que Càndia volia estar amb el seu fill; però el fill desitjava estar sol. Es van posar d'acord en què llançarien un bastó, i on caigués allà s'instal·laria la mare. Segons l'historiador mossèn Constans, el segle XIII hi havia una capella en honor de santa Càndia a prop de l'actual masia can Bosch de Farga. Però l'any 1910 ja estava en ruïnes i ara el seu estat encara és més ruïnós.

Rutes per les comarques gironines

11 Dominical
Diumenge 2
d'abril de 2006

Telèfons
i adreces
d'interès

– Ajuntament de Vilademuls.
972 56 02 04
www.vilademuls.com

NOVES SENSACIONS

Vine i estrena el nou Restaurant Hispano Suïza. La gastronomia més selecta, al migdia el nou menú del xef Francesc López Joaquina a 17€. Menú infantil. Accés directe, independent de l'entrada del Casino de Lloret.

RESTAURANT
— Hispano Suïza —
GRUP PERALADA

Esports, 1 - Lloret de Mar - T. 972 366 116 - www.casino-lloret.com

Agustí Ensesa Bonet

Escola de
Tastavins
del Gironès

Les medalles i fulles de bronze obtingudes pels vins de l'Empordà en el recentment celebrat Concurs de Vins i Caves de Catalunya són les següents: Coll de Roses 2004 en blancs joves; Noble Blanc de Blancs Trobat 2005 en vins de la varietat Chardonnay sense fusta; Mas Vida 2004 en vins amb fusta; Castillo Olivares 2003 en negres criança; Celler Trobat Brut en caves; i Garnatxa Torres de Capmany en vins dolços.

Les Fulles de Girona, reservades als vins elaborats a les nostres comarques, corresponen en la modalitat també de bronze als següents: Coll de Roses 2004 en blancs joves; Noble Blanc de Blancs Trobat 2005 en vins de la varietat Chardonnay sense fusta; Blanc de Biart Sauvignon 2003 en blancs amb fusta; Floresta 2005 en rosats; Cap de Creus en negres sense criança; Castillo de Olivares 2003 en negres amb criança; Moll de Alba 2001 en negres reserva; Peralada Gran Claustre en caves brut nature; i Garnatxa Torres de Capmany en vins dolços.

No han estat poques les vicissituds per les quals han passat els pollastres durant, més o menys, l'últim mig segle. No han estat poques... ni, tampoc, agradables la majoria, es mirin les coses des del punt de vista del consumidor o, m'imagino, des dels mateixos pollastres. Recordo que en la meua infància, cap als anys 50 del segle passat, el pollastre era un article de luxe, o poc menys, reservat per a dies marcats en vermell al calendari: nadal, sant del cap de família i esdeveniments semblants. És clar que, llavors, menjar-se un pollastre era una festa... Eren pollastres que vivien en la semilibertat del galliner i el seu entorn pròxim, que completaven la seva alimentació amb el que atrapaven... Se'ls deixava adquirir el seu pes òptim en el temps natural. Van arribar llavors les granges avícoles, la cria intensiva. Es va empresonar pollastres i gallines, se'ls va privar fins i tot de la nit –mai no s'apagava el llum–, se'ls va alimentar amb pinsos... Creixien molt ràpidament, eren comercialment útils en poques setmanes... però el seu gust no era comparable amb el dels pollastres anàrquics d'abans. Només va tenir un costat bo aquesta mutació: el pollastre va passar de ser un luxe a ser una carn barata.

Va arribar –tard, però va arribar– la reacció. Van començar a aparèixer a les polleries pollastres «de granja», pollastres criats «a l'antiga», devoradors de blat de moro i altres grans, però també de cucs, insectes i altres possibilitats que els brindava el seu estat de llibertat vigilada. Tenien una vida més llarga, més d'acord amb el cicle natural... i tenien gust una altra vegada a pollastre. Això sí, costaven més. Però el pollastre, ara amb el cognom «de corral» o «de gra», en oposició a la granja o el pinso, tornava a tenir categoria gastronòmica, per a alegria dels gurmets.

I quan les coses semblaven anar bé..., arriba la grip. Que curiós: una grip que només afecta les aus que viuen en llibertat o semilibertat, no les encaixonades en granges de producció massiva. El vi-

rus l'introdueixen aus «salvatges», o aus migratòries, però s'encomana a les domèstiques.

Ja veiem que una de les primeres mesures recomanades a tot arreu és empresonar novament les gallines i la seva família, per evitar-los contactes amb aus poc recomanables, amb aus «del carrer». Sempre m'han agradat més les aus «del carrer» que les d'internat, per molt de luxe que sigui aquest. Reconec que una de les meves grans debilitats gastronòmiques és la caça de ploma... encara que avui cada vegada siguin més les perdius, guatlles i faisans criats en granja i, en el millor dels casos, deixats anar al camp poc abans de la cacera. I m'agraden molt els capons, les pulardes... i els pollastres de corral. Bé, doncs per obra i gràcia de la grip sembla que tornem als temps d'opressió, almenys per als pollastres, i de carència, per als que gaudim menjant un pollastre de veritat. Déu em lliuri de ser mal pensat, però és que quan passen coses d'aquestes, un es pregunta automàticament: «qui prodest?» (a qui beneficia?). Ja sé que, de moment, se'ns diu que menjar carn de pollastre no transmet la grip; no es preocupin, que tot arribarà: recordin les «vaques boges» i la histèria deslligada llavors.

Van esvalotats els rius, i no faltaran pescadors que en treguin profit. És clar que els consumidors no obtindrem cap profit: em temo que ens quedarem, una altra vegada, sense pollastres que hagin gaudit raonablement de la vida, circumstància que, naturalment, reflectien en el gust que oferiria la seva carn, aptes per a receptes que van molt més enllà del simple pollastre rostit. Déu n'hi do, semblar el pànic en una societat cada vegada més ho-condríaca i gastrocondríaca... En fi, mentre ha vida hi ha esperança. Esperem, llavors, que les aigües tornin al seu curs i que els pollastres del carrer sobrevisquin a aquesta plaga; hi sortirem guanyant tots. Però és inevitable preguntar-se: després de vaques i pollastres, quin pròxim aliment de l'ordre carni es veurà atacat per una altra «pandèmia»? Que no sigui el porc, per favor.

Spinelli

Passione... Stile...

191. 972 637 381

696 750 520

Pals

Alimentació sana i bona

La major part de les dietes tradicionals, de la Mediterrània a la xinesa, segueixen el saludable principi de menjar poc, però de tot.

No vull pas esmenar la plana al Dr. Ramón Sánchez Ocaña, al qual lleigeixo amb molt d'interès en aquestes pàgines, però m'agradaria reflexionar sobre un tema que a tots ens preocupa des del punt de vista de la salut, el de l'alimentació.

Tots estem preocupats per una alimentació sana, és a dir, saludable. Nodrir-se és ingerir els aliments necessaris per mantenir la vida, poder treballar, estudiar, fer esport i, fins i tot, atendre necessitats especials (embaràs, diabetis, colesterol alt, etc...). De totes maneres, no hauríem de confondre mai una alimentació sana amb una simple ingestió, més o menys equilibrada, de nutrients, com si fóssim una màquina o els aliments fossin medicines. Ben al contrari: els aliments, transformats per la tècnica i l'art culinari, esdevenen també una font de plaer que, sens dubte, és també un requisit necessari per gaudir d'una bona salut.

És el que us pretenen mostrar aquests articles setmanals: aprendre a alimentar-se d'una forma sana però sense renunciar al plaer. O, dit d'una altra manera, seguint els savis principis que han seguit la major part de dietes tradicionals –de la Mediterrània al sud-est asiàtic, de la Xina a Amèrica Llatina–: menjar poc, però de tot. Aquesta és el millor regal per una bona salut.

TRENCANT MITES

Per tant, caldria desfer alguns mites:

– L'anomenada «dieta mediterrània» forma part, certament, de la nostra cultura, però no és l'únic sistema alimentari bo, adequat i savi –tot i que ho és–. De fet, la major part dels seus propagandistes, de forma intencionada o suposem que ingènua, obeeixen més aviat a interessos de la indústria alimentària.

– El concepte d'alimentació «sana» a vegades es contraposa a la cuina tradicional: ben al contrari, la cuina de les àvies està plena de vells secrets de saviesa, ja que no hem de confondre la cuina tradicional de diari –en la qual la ingestió de carn no arribava, en general, ni al 3% del total dels aliments– amb la cuina de festa, naturalment més rica en greixos, quantitats, proteïnes i sucres.

– A vegades es parla d'«alimentació natural»: cal dir, no obstant, que és un concepte ambigu. De fet ho podem veure en la indústria alimentària, que utilitza a cor què vols aquesta expressió, malgrat que no sempre fabrica productes ni sans, ni naturals, ni artesans, ni casolans.

– Semblantment, tot i que una alimentació vegetariana ponderada pot ser suficient i completa, d'això no n'hem pas d'inferir que aquest sigui el model desitjable per a tothom. De fet, és un tipus d'alimentació –naturalment vàlida– però que sol obeir més aviat a pautes culturals i religioses i, en algunes casos, clarament sectàries –sobretot pel que fa als règims més estrictes, com el macrobiòtic, no estrictament vegetarià, val a dir-ho–.

– Igualment, molts dels règims miraculosos encapçalats per algun doctor o guru –es digui Atkins (que va morir, segons sembla,

pesant uns 115 quilos, malgrat el miracle anti-greix que venia!), Montignac o les seves versions *prêt-à-porter* pròpies de la literatura de quiosc–, que prometen salut i pèrdua de pes, no solen passar de les bones intencions i, sovint, del frau. Els qui tenim problemes de salut que es poden derivar de l'alimentació –celíacs, diabètics, intolerants a la lactosa, obesos, etc...– el millor és que ens posem en mans

de metges nutricionistes, no de xarlatans ni de profetes de la «cuina sana». I fins i tot en aquest camp tampoc no hi ha certes absolutes: ara el peix blau és dolent, després bo; ara ens diuen que els ous ho són, i més tard ho refusen. De nou, com a mínim si gaudim d'una salut acceptable, el millor consell és el de les àvies: menjar de tot, bo i en poca quantitat.

La recepta

Bacallà amb tomàquet

Una de les receptes més populars de Catalunya, feta amb aquesta salsa base de la nostra cuina, la samfaina, només amb salsa de tomàquet o amb la insuperable combinació de pebrot i tomata, com es diu a Girona. Amb variants, es troba arreu dels Països Catalans: bacallà amb tomaca, amb pebreres, amb ceba (Eivissa; malgrat el nom, té ceba, tomàquet i pebrot), etc... Era un dels plats que agradava a Salvador Dalí, que en parla a la seva *Vida secreta*. Joaquim Ruyra cita també el «pollastre amb pebrots i tomàtecs», que, igualment, és una excel·lent combinació.

Elaboració

Deixeu el bacallà en remull si pot ser 48 hores, canviant-li l'aigua 3 o 4 vegades. Un cop dessalat, el feu a trossos mitjans (quadrats de 5x5 cm, aproximadament) i l'enfaineu. Poseu una paella al foc amb força oli; hi feu fregir el bacallà, i quan sigui mig

Ingredients

- 1 quilo de bacallà (morro).
- Oli.
- 1 ceba.
- 3 o 4 tomàquets (1 quilo, o una mica menys).
- 4 pebrots verds i vermells mitjans (mig quilo, aproximadament).
- 3 albergínies mitjanes.
- Farina.
- Sal.
- Vi (opcional).

fregit, el poseu en una cassola de terrissa. En el mateix oli –però traient-ne una part– fregiu-hi una mica la ceba (si n'hi poseu), tallada pel llarg molt fina, i els pebrots, sense llavors i fets a trossos mitjans o a tires allargades. Quan tot sigui sofregit, però abans que prengui molt de color, afegiu-hi els tomàquets, pelats, sense llavors i tallats a tires. Deixeu-ho sofregir una mica. Peleu les albergínies (hi ha qui hi deixa una mica de pela, a fi que no es desfacin) i ta-

lleu-les com els pebrots o a daus. Afegiu-les al sofregit. Col·loqueu la samfaina damunt el bacallà, afegiu-hi una miqueta d'aigua i deixeu que acabi de cuinar-se tot junt, amb la cassola tapada. Proveu-ho de sal.

Notes

Hi és bo afegir-hi, al final, all i julivert picat. Els ingredients, i especialment el pebrot, es poden escalivar. Ho podeu fer amb tonyina, bonítol, etc...

– A *La cuynera catalana* –que és el primer manual de cuina moderna, escrit i publicat cap a 1835– hi ha el «Bacallà ab tomàtechs: Tallat a raccions, perbullit i escorregut, se fregirà ab oli ceba y tomàtechs en bastant quantitat, se tirarà tot junt ab lo bacallà en una cassola, luego s'hi tirarà una picada de alls y julibert y una poca de aygua, se faran donar alguns bulls y se servirà». Ferran Agulló ja utilitza els ingredients i el nom actual «Bacallà amb samfaina».

Jaume Fàbrega

David Illa i Mar Hernández, els responsables del nou restaurant.

JOSEP M. BARTOMEU

Façana del restaurant.

JOSEP M. BARTOMEU

Mimolet: un nou restaurant al Pou Rodó

L'establiment gironí, que es caracteritza per oferir una de cuina d'autor i de mercat, compta amb unes instal·lacions d'avançada tecnologia ideades per l'empresa Complet Hotel de Lloret de Mar

Cèlia Roca, Girona
Un nou restaurant acaba de nèixer a la ciutat de Girona, concretament al renovat barri del Pou Rodó. Es tracta de Mimolet, un establiment que es caracteritza per oferir una acurada cuina d'autor amb matèries de primera qualitat.

Darrera aquest ambiciós projecte hi ha el matrimoni format per David Illa i Mar Hernández que durant un any i mig van estar al capdavant del restaurant Galligans. «Ens hem embarcat en aquest projecte amb el mateix equip que teníem ens hem instal·lat aquí», explica David Illa. El nom de Mimolet «afegeix» «prové d'un tipus de formatge francès molt apreciat que treballàvem molt quan erem al Galligans».

Els responsables del local compten però amb una llarga experiència en el sector de la restauració

ja que abans del Galligans van estar treballant a l'hotel Mas de Torrent.

Els cuiners

La cuina que defineix l'establiment és la d'autor i de mercat. Al capdavant dels seus fogons hi ha dos cuiners, Albert Requena i Andreu Deiros, «el mateix equip que teníem al Galligans», indica Illa. Precisament, abans d'embarcar-se en aquesta nova aventura els dos mestres dels fogons van fer estades a altres establiments de restauració. En concret, Requena va anar al restaurant Ca la Maria de Llagostera i Deiros a Can Jobany de la població de Calldetenes (Osona). A la carta del Mimolet s'hi poden trobar delicioses preparacions com peus de porc amb espardeñyes, canelons de pollastre rostit, i diverses varietats d'arròs segons mercat entre les que destaquen

Premi Fogons d'Or

C.Roca, Girona

Quan David Illa i Mar Hernández estaven al capdavant del restaurant Galligans l'establiment va ser guardonat amb el premi Fogons d'Or de la Cofraria del bacallà, el 2004. L'objectiu de la Cofraria, fundada a Granollers el 1986, és el de protegir la bona qualitat de la matèria primera i contribuir a la divulgació de les diverses formes de preparar i assaborir el bacallà.

L'arròs de sèpia, de múrgoles o de sepiones. De dilluns a divendres al migdia el Mimolet compta amb un menú que per 12,5 euros dona la possibilitat d'escollir entre cinc primers, cinc segons i cinc postres. Pel que fa a la carta, el preu mitjà d'un àpat se situa entre els 30 i els 40 euros. Altres fets que diferencien aquest restaurant de la resta són, per una banda el seu celler, del qual destaquen els vins de l'Alt Empordà, i que compta amb un total de 150 referències. Un altre fet destacable és la passió que senten els propietaris pel formatge, ja que compten amb unes 25 classes d'arreu –catalans, francesos, italians etc.– que es poden prendre com a aperitiu, entrant o postres... El restaurant Mimolet obre cada dia excepte els diumenges i dilluns i dimarts a la nit en què tanca les seves portes. L'adreça és Pou Rodó, 12 i el telèfon, 972 20 21 24.

Aspecte de la decoració de dues taules del menjador del restaurant.

JOSEP M. BARTOMEU

El celler de l'establiment, amb una gran varietat de vins.

JOSEP M. BARTOMEU

JOSEP M. BARTOMEU

L'equip de cuiners format per Albert Requena i Andreu Deiros.

JOSEP M. BARTOMEU

Una part de la cuina, equipada per Complet Hotel de Lloret de Mar.

Joan Bosch, el decorador

C.Roca, Girona

Joan Bosch ha estat l'encarregat de «vestir» aquest nou espai gastronòmic. L'interiorista defineix el projecte com «un interiorisme eclèctic amb una pinzellada minimalista i colorista i amb una concreció de textures i colors». La fusta, la pell i els estocats són trets característics de la decoració del restaurant.

JOSEP M. BARTOMEU

Dues de les preparacions que ofereix el restaurant.

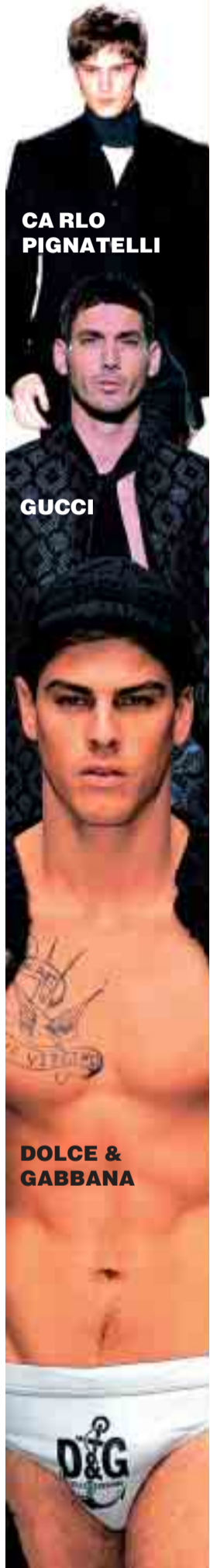
JOSEP M. BARTOMEU

Es pot escollir entre una varietat de 25 formatges diferents.

JOSEP M. BARTOMEU

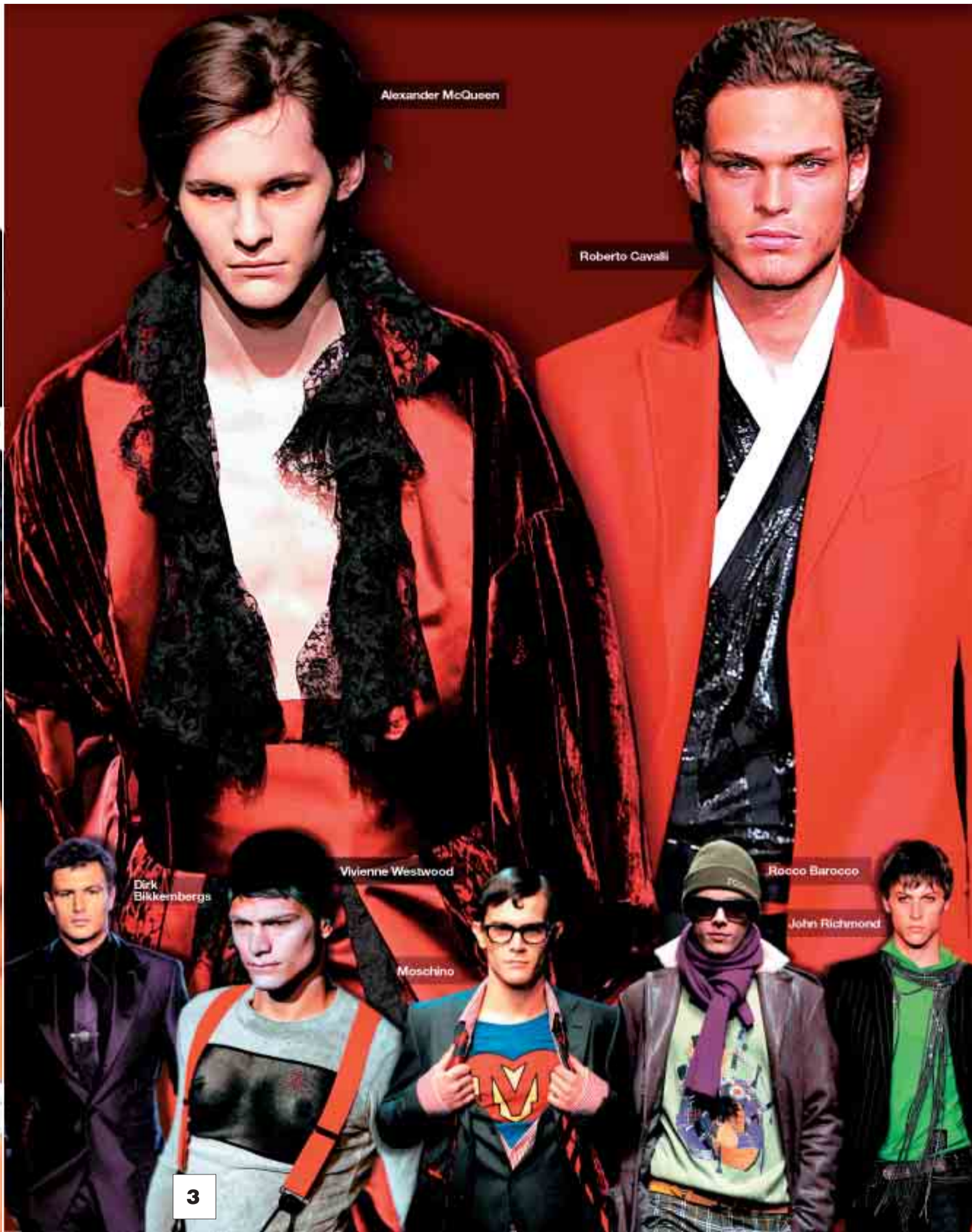
Una vista de part del menjador que dona a l'entrada del local.

CA RLO
PIGNATELLI

GUCCI

DOLCE &
GABBANA

Alexander McQueen

Roberto Cavalli

Dirk Bikkembergs

Vivienne Westwood

Moschino

Rocco Barocco

John Richmond

3

cal rei
coses de casa

PRESTATGERIA RANDOM

Feta amb panells de fusta de larca de densitat mitjana i de 5 mm de guix i portada de blanc niscó porrat.
Els prestatgers estan enfilats en els murdants a través de ranures de coure de mida invisible, que s'obren una gran solidesa.
Feta regulable encastada i preparada per si es vol penjar a la paret.
Mòduls de diverses files de 81,8 cm d'altura x 216,5 cm d'amplada x 25 cm de gruix. Usar els punts per col·locar al costat per fer configuracions més grans.
Dissenyada per Fassano i feta a Itàlia.

Veniu-la a veure al Carrer Nou de GIRONA
tel: 972 200178 / info@calrei.com

Deixeu el cotxe a qualsevol parking del centre.
i demaneu-nos un llibre!

P

Homes versàtils

Tendències

17 Domicinal
Diumenge 2
d'abril de 2006

«Gentlemen», genets, superherois, mariners, «cowboys», clàssics, Casanovas i transgressors, entre d'altres estils, ompliran els carrers la propera tardor, segons la passarel·la masculina de Milà

A.E.T.

PRADA

DOLCE & GABBANA

VERSACE

Patricia Ribera Riera
Directora

HoloVital APRIMAMENT

Un mètode desenvolupat a França per un prestigiós especialista, basat en antigues tècniques orientals

Com aprimar-se i mantenir-se amb un mètode natural, agradable, eficaç i durador. Es poden perdre de 15 a 18 kg en 9 setmanes.

- Sense passar gana • Sense agulles • Sense medicaments ni altres productes
- Sense patir depressions. Amb massatges, digipuntura i una alimentació equilibrada basada en principis energètics.

☎ 972 20 53 35 - Fax: 972 41 01 87

C/ Pare Maria Claret, 14, 2on 2a - 17002 GIRONA

C/ Sant Antoni, 13, 2n B (cantonada c/ Major) - Tel. 972 32 86 86 - 17220 ST. FELIU DE GUÍXOLS

Primera
visita
gratuïta

Els 5 més venuts

ESPANYA

- 1 = Joyas prestadas Niña Pastori
- 2 ▲ El disco de Rebelde Way Erreway
- 3 ▲ Ancora Il Divo
- 4 ▲ Amor Andrea Bocelli
- 5 = Sakya tashiling Monjes Budistas

REGNE UNIT

- 1 ▲ Journey South Journey South
- 2 ▲ The impossible dream Andy Abraham
- 3 ▼ Corinne Bailey Rae Corinne Bailey Rae
- 4 ▼ The voice: The ultimate collection Russell Watson
- 5 = Amore Andrea Bocelli

ESTATS UNITS

- 1 ▲ BSO High school musical Diversos
- 2 = Back to Bedlam James Blunt
- 3 ▲ My ghetto report card E-40
- 4 ▲ In my own words Ne-Yo
- 5 ▼ Reality check Juvenile

Pereza s'envolta d'amics

El duo madrileny reuneix a «Los amigos de los animales» alguns dels seus temes més coneguts, enregistrats amb artistes com Bunbury, Pastora, Amaral, Sidonie, Delinquentes o Iván Ferreiro.

TEXT: CELIA SIERRA FOTOGRAFIA: JOSÉ HUESCA/EFE

El grup Pereza fa un recorregut per les seves cançons més representatives a *Los amigos de los animales*, un disc en el qual canten amb artistes-amics com Bunbury, Amaral, Iván Ferreiro, Sidonie, Deluxe, Delinquentes o Pastora, sense cap pretensió comercial. «Ens hem donat un homenatge», diuen. Van començar fa cinc anys amb *Pereza* (2001), després va venir *Algo para cantar* (2002), i, l'any passat, *Animal*. «Han estat molts anys com a teloners, en festivals, obrint el concert d'un i tancant el de l'altre i compartint cartell. Això són molts *bolos*», confessen Rubén i Leiva. Aquests *bolos* han generat moltes amistats que ara es recullen a *Los amigos de los animales*, un disc del qual no treuran «ni singles ni res per l'estil. Tampoc no és un gran èxit, perquè tenim vint-i-escaig anys i només tres discos. Simplement volíem donar-nos un homenatge», comenta Leiva (baix i veu). En aquest «homenatge» han participat artistes com Bunbury, amb una versió de *Como lo tienes tú*, o Amaral, amb *La noria*. Alguns dels duos ja havien sonat als seus concerts, com *Todo*, al costat d'Iván Ferreiro; o *Si quieres bailamos*, amb Quique González.

El disc inclou col·laboracions més atípiques com el so flamenc d'*Estés donde estés*, una cançó amb la veu d'Alba Molina i la guitarra de Niño Josele, del qual Leiva comenta: «És de les coses més maques que m'han passat, tinc més discos de flamenc que de rock, i estic molt content de com ha quedat».

Els seus incondicionals trobaran a faltar el tema *Princesas*, i és que aquests dos músics madrilenys no veien ningú amb ell; finalment se'ls va ocórrer posar, segons explica Rubén

(guitarra i veu), als seus «col·legues de sempre del barri», que per cert «no en tenen ni idea de cantar», però ho van pensar massa tard i «no va poder ser», es lamenten.

Rubén i Leiva van començar actuant en «garitos» de Madrid, «a canvi de barra lliure i pel plaer d'estar sobre un escenari», quan un caçatalents d'una multinacional els va oferir gravar un disc. «Nosaltres, que no havíem enviat ni una maqueta en la nostra vida, ni trucat a la porta de cap discogràfica... Va ser molt maco», comenten. Ara es troben en plena gira primaveral i asseguren que «som un grup de carrera, ha estat amb l'últim disc amb el qual hem començat realment a funcionar, portem molts anys treballant amb el pic i la pala, ens hem deixat algunes coses al camí, però sempre hem pujat esglaó a esglaó. Sabem molt bé on som però també d'on venim», sosté Rubén. Quant als seus futurs projectes, preveuen fer una gira a l'estiu, i després ficar-se de ple a compondre el nou disc, que, «si tot es compleix», es començarà a gravar el març, i estarà llest a finals de l'estiu de 2007.

Encara que rares vegades falta el cartell de no hi ha entrades a les actuacions de Pereza, les seves vendes no superen els 40.000 discos, una cosa que no quadra i de la qual en culpen la pirateria. «No em fa mal pels diners, sinó per gent com el meu germà que es vol dedicar a la música, i la crisi fa que les companyies no apostin per grups en desenvolupament», comenta Leiva. Tant ell com Rubén asseguren que fer els discos els costa «molt cor» i «veure'ls llençats i fotocopiats a la vorera» és com «donar una puntada de peu a la cultura», conclouen.

Novetats

José Mercé: «Lo que no...»

Jose Mercè publica el seu novè disc, *Lo que no se da*, un àlbum en el qual mira al flamenc d'avui com un art «fresc i viu» que ha de ser «universal i obert. El flamenc viu una edat d'or, però amb risc d'equivocar-se molt», diu. Mercé assegura que, més que l'èxit o la popularitat, ell persegueix «gaudir» amb el seu *cante*: «Si no t'ho passes bé, el treball no val», apunta. Aquesta ha estat la pauta amb la qual ha sorgit *Lo que no se da*, que publica a penes un any després del seu últim treball discogràfic, *Confí de fuá*. «No tenia ni idea que faria un disc. Paco Ortega em va cridar per fer la banda sonora de *Vida y color*—la pel·lícula de Santiago Tabernerro en la qual el cantautor fa una versió flamenca del *Mamy Blue* dels Pop Tops—. Ens vam ficar a l'estudi i van començar a sortir cançons», explica.

Elvis Costello: «My flame...»

El músic Elvis Costello barreja temes antics i nous amb un so més pròxim al jazz a *My flame burns blue*, un disc gravat en directe amb la «big band» Metropole Orkest. Segons el mateix Costello, el disc, que inclou una versió d'*Il sogno*—la seva primera feina orquestral de llarga durada—, explica on ha estat «els últims dotze anys quan no tenia una guitarra elèctrica a les mans». Costello ha passat pel rock, el punk, el country, el reggae o la música clàssica, en una carrera que es va iniciar el 1977.

The Little Willies

The Little Willies, una banda formada per cinc músics amics—entre ells Norah Jones—, llança el seu primer disc, un àlbum homònim amb versions de cançons clàssiques americanes i temes originals, i en el que recorren estils com el country o el swing. The Little Willies va néixer el 2003, quan el baix Lee Alexander, els guitarristes Jim Campilongo i Richard Julian, el bateria Donen Rieser i la pianista i cantant Norah Jones, van reunir-se una tarda a tocar a The Living Room, un mític club de Nova York.

Bandes sonores

Syriana
Alexandre Desplat
RCA-Sony BMG

El compositor francès ha creat una densa i sòbria partitura per il·lustrar aquest complex film sobre els tèrbols entramats de la CIA i les lluites que hi ha pel control del petroli del Pròxim Orient. La pel·lícula té una estructura molt similar a la de *Traffic* i es va desenvolupant de forma laberíntica. Com en la banda sonora de l'esplèndida cinta de Soderbergh—que portava música de Cliff Martínez—, aquesta construeix un ambient opressiu, tens i distant a partir de la combinació de sintetitzadors i instruments orgànics com el piano o el violoncel. Tot i que les dues inclouen passatges minimalistes, l'*score* de Desplat és més melòdic. El trist tema central que ha escrit, per a piano, n'és un exemple. El músic francès també fa un ús intel·ligent dels instrumentes àrabs, els reserva i només els introdueix en moments concrets per no desviar massa l'atenció de l'espectador. **Lluís Poch**

DVD

Dark Water

Director: Walter Salles.
Intèrprets: Jennifer Connelly, Dougray Scott, Tim Roth.
Distribuidora: Buena Vista.
Durada: 100 minuts.
Remake d'un film d'Hideo Nakata que, tot i mantenir l'estructura de l'original, resulta molt més inquietant i, sobretot, extreu un major partit de les atmosferes. La cinta també es beneficia de la presència de Jennifer Connelly i d'una encertada música d'Angelo Badalamenti. **P. P.**

Semen, una historia de amor

Director: D. Fejerman, I. París.
Intèrprets: Ernesto Alterio, Leticia Dolera, Héctor Alterio.
Distribuidora: DeaPlaneta.
Durada: 105 minuts.
 Una curiosa faula romàntica que parteix de la inseminació artificial per construir un vodevil que cau, massa sovint, en solucions més vulgars que enginyoses. Si val la pena és pels Alterio, que revaliden la seva bona sintonia en pantalla, i la sempre ajustada Leticia Dolera. Per passar l'estona i poca cosa més. **P. P.**

Cuatro hermanos

Director: John Singleton.
Intèrprets: Mark Wahlberg, Tyrese Gibson.
Distribuidora: Paramount.
Durada: 115 minuts.
 El director de *Los chicos del barrio* es deixa seduir definitivament pel cinema d'acció. Aquest film policíac passat de voltes és en realitat un *western* urbà que funciona millor, efectivament, en les

escenes violentes (la millor, la del tiroteig a la casa) que en els segments dramàtics. **P. P.**

Bandes sonores

Les mil i una nits Gani Mirzo

Banda sonora de l'últim espectacle teatral de Comediants, que s'acaba de representar al teatre de Sant Domènec. L'obra, basada en la cèlebre antologia de relats sobre mil·lenàries llegendes àrabs, explica di-

ferents històries que troben un important suport en aquesta música. És obra el llautista kurd d'origen sirí Gani Mirzo, un músic que des del 1993 viu a Barcelona i que forma part de la càtedra de guitarra flamenca del Conservatori del Liceu i dirigeix l'àrea de música oriental del Taller de Músics. En aquest treball, que Mirzo i els seus col·laboradors interpreten en directe a cada funció, combina instruments com el llaut oriental amb la guitarra flamenca, el violoncel i la percussió. Amb el suport d'una veu femenina, ha creat un treball que cohesionava les diferents històries i que transmet moltes sensacions. Tot i el seu regust oriental, també hi ha pinzellades de jazz i flamenc. **Lluís Poch**

Eastwood es posa polièdric

El veterà director filma «Flags of our fathers» i «Red sun, black sand», dues esperades pel·lícules bèl·liques sobre un mateix episodi de la Segona Guerra Mundial: la batalla d'Iwo Jima.

TEXT: PEP PRIETO

Quan es parla dels (pocs) directors que ostenten la categoria de clàssics, incorruptibles i totpoderosos (és a dir, que fan el que els dóna la gana i quan els dóna la gana), el primer que se cita és, invariablement, Clint Eastwood. Però també és la prova vivent que ningú és indemne a la burocràcia i els interessos econòmics de Hollywood: abans que *Million Dollar Baby* aconseguís quatre Oscar i més de 100 milions de dòlars de recaptació arreu del món, Eastwood va partir peres amb la seva productora de tota la vida, Warner Bros, perquè no veien clara la viabilitat comercial de la pel·lícula. Així, el seu nou treball, *Flags of our fathers*, el distribuirà la Dreamworks de Steven Spielberg, que també participa personalment en la producció.

Però la cosa no es queda aquí. Aquest film documenta les desventures de sis soldats nord-americans durant la famosa batalla d'Iwo Jima, en la que és la primera producció bèl·lica dirigida per Eastwood. I, després d'enllestir-ne el rodatge, ha començat el d'un altre film, *Red sun, black sand*, que explica la mateixa història des de la perspectiva japonesa. O sigui, que l'autor de *Sin perdón* es disposa a trencar tots els motllos pel que fa a l'enfocament que dóna el cinema nord-americà a

les gestes èpiques del seu país. Ja hi ha qui parla d'Oscars, un tema que tant a Eastwood com al seu guionista, Paul Haggis (responsable del guió de *Million Dollar Baby* i director de *Crash*), no els és aliè.

Flags of our fathers compta amb l'equip tècnic habitual del cineasta, que aquesta vegada disposa d'un repartiment jove encapçalat per Paul Walker, Adam Beach, Jesse Bradford, Barry Pepper, Jamie Bell, Neal McDonough i Ryan Phillippe, però també amb intèrprets més experimentats com Robert Patrick,

Un planter de joves promeses

«Flags of our fathers» comptarà amb Ryan Phillippe, Barry Pepper, Jamie Bell, Adam Beach, Paul Walker i Jesse Bradford

Judith Ivey, Melanie Linskey (que va debutar a *Criaturas celestiales*, de Peter Jackson) i Ken Watanabe. Aquest últim serà, precisament, el protagonista de *Red sun, black sand*, que també comptarà amb una coguionista japonesa, Iris Yamashita. La intenció d'Eastwood és estrenar les cintes amb pocs mesos de diferència perquè els espectadors tinguin una visió més fidel del conflicte que retrata. Si la cosa li surt bé (i no hi ha cap indici per dubtar-ne), segur que ens trobem davant d'un dels projectes apassionants d'aquest gran actor, productor i director.

Cinema

19 Domicinal
Diumenge 2
d'abril de 2006

llibreria

CÒMICS 22

Més sobre Colom i els indis tainos

MIGUEL PÉREZ CAPELLA

Després d'una estada de vuit dies a la República Dominicana –la capital de la qual és la bonica ciutat de Santo Domingo–, he tornat a Girona, en el tercer viatge que faig a les terres que va descobrir Cristòfol Colom l'any 1492. M'he posat, un cop més, en contacte amb la cultura dels indis tainos: els que va trobar Colom en descobrir un nou continent, i com ja vaig fer en els articles que vaig publicar en aquest Diari de Girona fa uns mesos, vull explicar les meves impressions.

L'arribada de Cristòfol Colom a una illa de les Bahames, el 12 d'octubre de 1492, va ser un esdeveniment al qual s'ha de donar un enorme valor simbòlic. No només va impulsar l'expansió ultramarina d'Europa, sinó que va constituir una fita fonamental en el procés d'universalització, pel qual totes les comunitats humanes de la terra van acabar per entrar en contacte entre elles. La trobada de cultures que va suposar l'arribada dels espanyols a Amèrica es troba en la base de l'actual realitat americana.

Qui era Cristòfol Colom? Cap dels retrats d'ell que es conserven reflecteix amb seguretat els seus veritables trets, cosa que afegeix misteri a un personatge els orígens del qual no són ben coneguts, però que amb tota probabilitat va néixer a

Gènova el 1450 o el 1451, i era fill del teixidor Doménico Colombo. Colom va sortir de Palos de Moguer (Huelva) el 3 d'agost de 1492. Altres hipòtesis no estan ben acreditades. Va fer escala a les illes Canàries; es va endinsar a l'oceà Atlàntic el 6 de setembre i després d'una bona travessa va arribar a les illes Bahames el 12 d'octubre del 1492. Després de costejar Cuba i l'illa Espanyola, va emprendre el 16 de gener de 1493 el viatge de tornada, va avistar les illes Açores el 15 de febrer, i va arribar a Lisboa el 5 de març.

UN LLARG PERIPLE

En el seu segon viatge va arribar a les Petites Antilles el 3 de novembre de 1493, renunciant a explorar la costa meridional de Cuba el 12 de juny de 1494. A la tercera travessa va arribar a l'illa de Trinitat l'1 d'agost de 1498. En el quart viatge va arribar a les costes d'Amèrica Central el 27 de juliol de 1502, i va tornar a Jamaica el 23 de juny de 1503, on es va estar un any, fins que fou rescatat. Va morir l'any 1506.

Dels indis tainos es conserven força objectes al Museo del Hombre Dominicano, a Santa Domingo. També en alguns museus d'Espanya i en col·leccions particulars.

Gironins del segle
XIX

Joan Soler de Morell

XAVIER CARMANIU

El silenci omplia tots els racons del temple. Estava tot sol, amb els ulls tancats. Com sempre, després d'acabar la pregària, reflexionava uns instants, era com si prengués aire abans de continuar les seves tasques diàries. Va ser en aquell moment que va prendre la decisió de tirar endavant. S'adonava que les ciutats s'estaven omplint de treballadors vinguts d'arreu del país, però els diumenges a les esglésies aquests obrers no apareixien per enlloc. Estava convençut que calia fer alguna cosa perquè aquell no fos un país de descreguts. I aquell dia va prendre la decisió. Aniria fàbrica per fàbrica, taller per taller, per ensenyar el recte camí a aquells que havien oblidat Jesús.

Joan Soler de Morell va néixer a Olot l'any 1882 però dels seus primers anys de vida no se'n té massa informació. Se sap que el 1898, quan tenia 16 anys, era a Gandia, on va ingressar a la Companyia de Jesús. Després d'una llarga temporada com a novici i preparant-se per fer els vots, va ser ordenat sacerdot el 1914, a la ciutat suïssa d'Einghein.

Aquest jesuïta olotí sempre es va mostrar força preocupat perquè una part de les classes treballadores es desmarquessin de la doctrina catòlica. Per això, durant la dictadura franquista, aprofitant la bona sintonia que hi havia entre la classe política i la jerarquia eclesiàstica, va decidir fundar una institució religiosa anomenada Hermandad de Cristo Trabajador. Això passava el 1949 i l'objectiu de l'entitat era la recristianització del món obrer fent actuacions evangelitzadores des dels llocs de treball, realitzant xerrades a tallers, fàbriques... La creació de l'Hermandad tenia un cert aire paternalista que no va agradar gens als superiors jesuïtes de Joan Soler de Morell. En canvi, el bisbe de la diòcesi barcelonina, Gregorio Modrego, el va defensar i va aprovar la constitució de l'entitat. Durant els anys cinquanta, l'Hermandad de Cristo Trabajador va viure el seu millor moment, obrint diversos establiments. Així, a més de la casa central situada a Sant Cugat del Vallès, es van crear centres a Talarn, a Gironella, i fins i tot a Jaén.

Joan Soler de Morell va morir a Sant Cugat el 1958, quan tenia 76 anys, però la institució que havia creat va continuar funcionant. La crisi va arribar durant la dècada de 1970, quan la classe obrera s'organitzava en sindicats i partits que defensaven els seus drets, fugint de paternalismes religiosos. L'assoliment de la democràcia va marcar el punt i final definitiu de l'Hermandad de Cristo Trabajador, que es va dissoldre el 1979.

Ara la crisi és als cinquanta

JOSEP M. LLAUGER

Miguel Pérez Capella
Expresident de l'Audiència de Girona

Josep M. Llauger
jml@grn.es

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista

En l'article de diumenge passat *Reflexionar prop dels 50*, en aquest espai que compartim, la psicòloga Isabel Coch reflexionava sense esmentar-ho sobre la crisi del 50, que en realitat és al meu parer la crisi dels 40, que s'ha anat retardant per mor dels canvis en els ritmes existencials de les persones. Fixeu-vos sinó que molts dels canvis que fa uns anys enfrontaven moltes persones als 40 anys, com ara començar un negoci propi després d'haver estat tota la vida com a empleat, o les típiques separacions matrimonials sobretot en parelles que s'havien format en l'adolescència, o l'inici de nous projectes en àmbits creatius, etc... ara es produeixen tot sovint pels volts dels 50, en una època en què als 50 anys homes i dones se senten encara amb prou vitalitat i il·lusió per desencadenar una crisi existencial que els porti a assolir en la segona etapa de la seva vida la culminació del seu projecte vital en els diferents àmbits d'experiència humana, com ara en l'amorós, el professional, el creatiu, etc...

Una crisi és fonamentalment un canvi de perspectiva, i en canviar la perspectiva de la pròpia vida i de les seves circumstàncies és quan una persona es pot trobar «cansada, decebuda, desgastada i sense un bri d'il·lusió», tal i com esmenta la Isabel Coch en l'article. Per suposat que no presenten cap patologia, però sí que poden patir una certa desorientació pròpia dels moments de crisi. Passa que hom troba que s'ha distanciat bé del seu projecte vital, bé del *tempus* d'execució i sent que no està en línia, ja que la intensitat d'una crisi vital és igual a la distància que hi ha entre el propi projecte vital en un moment donat i allò que veritablement hom ha realitzat, o està realitzant.

SÍMPTOMES DE CRISI

Si les crisis, doncs, són d'alguna manera el moment de trànsit d'un cycle existencial a un altre, ens convé molt conèixer alguns dels seus símptomes que com a senyals en el camí de la vida ens indiquin que estem fent aquest trànsit, aquest canvi. Veïem-los:

– Sentiment de culminació: És molt clar. Les experiències que han donat contingut al cycle culminen, s'esgoten, no donen més de si. L'experiència global del cycle s'ha realitzat.

– Insatisfacció existencial: Cada etapa de la nostra vida ve marcada pel que en podríem dir una

nota clau que és la que configura i dóna vida a la globalitat del cycle en qüestió. Quan un cycle culmina el sentiment d'insatisfacció amb aquesta nota clau és tan evident i tan punyent que esdevé la motivació més poderosa que ens impulsa a entrar en un nou cycle.

– Necessitat de recapitulació: La consciència sent la necessitat de replegar-se en ella mateixa per tal de reflexionar sobre els continguts i també sobre allò essencial de l'etapa que acaba. Reflexionar sobre els encerts i els errors per tal d'integrar en el seu si la saviesa de les experiències viscudes.

– Necessitat de renovació: Per tal que allò nou pugui manifestar-se caldrà deixar anar tot allò que per obsolet interfereixi l'expressió plena de les noves energies. Vells conceptes, velles actituds, vells prejudicis. Doncs tan cert com que els colors obscurs i opacs no s'adiuen amb la primavera renovada i lluminosa, tampoc els vells ropatges intel·lectuals, sensorials i emocionals no serveixen per expressar allò nou que malda per expressar-se a través nostre.

– Resistència al canvi: La ment es refugia en allò conegut. L'impuls a un nou cycle existencial, que és canvi, produeix sempre una reacció opositora de la ment. Aquesta resistència pot arribar a ser molt tossuda i retardar amb més o menys grau el proper pas a fer en la nostra vida. Podríem considerar que si la visió fos sempre clara i la voluntat conseqüent, la crisi del canvi seria mínima, però a causa en gran part de les resistències psicològiques al canvi, la crisi s'allarga innecessàriament i s'acreu.

– I finalment un sentiment de confiança. Aquest ve motivat perquè un canvi de cycle i tota la seva dinàmica psicològica porta implícit un contacte definit amb el sentit global de la nostra vida, amb la consegüent reorganització de forces per tal d'escometre correctament el nou recorregut. Un vegada superat l'inevitable temps de confusió el present s'il·lumina i el futur esdevé promesa de plenitud.

Aquests són, molt resumits, alguns dels símptomes de canvis de cycle existencial. I moltes persones en arribar als cinquanta anys senten l'emergència i la crida interior de dissenyar noves estratègies vitals que els portin pel camí de la plenitud buscada.

Meningitis bacterianes

Els pediatres demanen que s'inclouï la vacuna contra el pneumococ en el calendari oficial.

La meningitis bacteriana és un procés inflamatori del sistema nerviós central causat per bacteris que afecta les meninges. Al voltant del 80% de casos es produeixen en la infància i un retard en el diagnòstic pot ser fatal. El procés sol començar amb una infecció respiratòria i d'aquí el microorganisme passa a la sang. En arribar al sistema nerviós central produeix una resposta inflamatòria. Des del punt de vista preventiu a Espanya s'han fet passos importants. El 1996 s'inicia oficialment la vacunació contra l'*Hemophilus influenzae* tipus B (Hib) i gràcies a això la incidència de meningitis per aquest bacteri ha disminuït de manera significativa. Abans, era la primera causa de meningitis en menors de 5 anys. Poc després, l'any 2000 es va posar en marxa la vacunació contra el meningococ C i també la incidència ha descendit notablement.

El doctor Francisco Giménez, membre del Comitè Assessor de Vacunes de l'Associació Espanyola de Pediatria explica que «si parlem de xifres de la malaltia meningocòccica a Espanya durant 2005, hi va haver 866 casos entre nens i adults i es van produir 86 morts (10%). Per tipus de meningococ, es van registrar 115 casos pel grup C i 434 pel tipus B, fet que suposa el 70% del total dels casos de meningitis meningocòccica, i la primera causa de meningitis bacteriana al nostre país. La resta dels casos va ser per altres grups».

Malgrat els excel·lents resultats de reducció de la malaltia per la vacunació, els experts han observat, a través dels estudis fets els últims anys a Europa, que els nens vacunats en el primer any de vida de meningococ C podrien veure reduïda la seva protecció a partir del segon any de vida. «Per això, i per ampliar la protecció, les autoritats sanitàries han variat l'esquema de vacunació infantil actual afegint una dosi de record de la vacuna en el segon any de vida del nen, de la mateixa manera que passa amb les vacunes contra l'Hib i pneumococ; és a dir, els nens hauran de rebre dues dosis en el primer any de vida i una tercera en el segon».

EL PNEUMOCOC, EL MÉS GREU

Les formes clíniques més greus de la infecció pneumocòccica són les invasores i, entre aquestes, la meningitis pneumocòccica. Els pediatres expliquen que la gravetat d'aquesta meningitis radica no només en el fet que es produeixi en nens petits, per sota dels dos anys, sinó també que la clínica sol ser, en principi, molt poc específica. Per tant, hi pot haver un retard en el diagnòstic i en conseqüència a iniciar el tractament. D'altra banda, el dany en el sistema nerviós central i les seqüeles són, en general, més greus que en altres meningitis bacterianes. A Espanya es calcula que es donen 14 casos de meningitis pneumocòccica per cada 100.000 nens menors de dos anys. Aquesta meningitis és la que presenta més letalitat (14%) i, a més, les complicacions i seqüeles neurològiques com hidrocefàlia, retard psicomotor o dèficit neurològic són freqüents (50% de pacients).

Segons els especialistes en pediatria, la disponibilitat de la vacuna pneumocòccica

conjugada heptavalent obre una nova etapa en la prevenció del conjunt de les malalties pneumocòcciques en la infància que, segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), són una de les infeccions que causen més mortalitat al món. Recentment s'han presentat les primeres dades d'eficàcia d'aquesta vacuna, disponible a Espanya des del 2001, que indiquen que entre 1998 i 2003 el percentatge de casos de nens menors d'un any amb meningitis pneumocòccica s'ha reduït d'un 80%. Per això, l'Associació Espanyola de Pediatria recomana la immunització amb la vacuna pneumocòccica conjugada heptavalent a tots els nens sans menors de dos anys. També es recomana als nens de qualsevol edat amb immunitat compromesa.

D'altra banda, se sap que la incidència de la malaltia pneumocòccica invasora (pneumònies, meningitis i bacterièmies) és similar a la que es registrava als EUA abans que s'iniciés allà la vacunació sistemàtica. Aquest bacteri és, a Espanya, la segona causa de meningitis en els nens menors de dos anys.

L'*Streptococcus pneumoniae* o pneumococ, causant d'aquestes infeccions, pot donar lloc a diferents formes clíniques: infecció pneumocòccica invasora, fonamentalment meningitis (infecció de les meninges que recobreixen el cervell i la medulla espinal), bacterièmia i sepsis (infecció de la sang) i pneumònies amb bacterièmia (infecció dels pulmons) i infeccions pneumocòcciques no invasores com l'otitis mitjana, sinusitis, mastoiditis i pneumònies sense bacterièmia. La incidència de la malaltia pneumocòccica invasora és molt freqüent en els dos primers

anys de la vida. A Espanya s'han obtingut xifres superiors als 100 casos per 100.000 en nens menors de dos anys.

Els menors de cinc anys són el grup de població amb més risc de contraure una infecció pneumocòccica invasora, perquè no tenen desenvolupat completament el seu sistema immune. I especial atenció mereixen aquells amb malalties de base o subjacents (immunodeficiències congènites, immunodeficiències adquirides, transplantats d'òrgans sòlids, malalties cardíques i pulmonars cròniques, fistules de líquid cefaloraquídi, insuficiència renal crònica i síndrome nefròtica i diabetis mellitus), així com aquells que assisteixen a les guarderies, els qui han rebut antibioteràpia recent, o han patit una otitis mitjana recent o no han rebut lactància materna. En aquest sentit, s'estima que la meitat de les otitis mitjanes en nens són produïdes per pneumococ i també la majoria de les pneumònies bacterianes en els primers 5 anys de vida. El coordinador de vacunes de l'Associació Espanyola de Pediatria, Dr. Bernaola, diu que en la població infantil té molta importància la incidència del nombre de portadors, «ja que és la causa principal de contagi entre individus sans i explica l'alta morbiditat de la infecció per pneumococ en les primeres etapes de la vida. Així, es calcula que el 60% dels nens petits que van a guarderies són portadors de pneumococ. Respecte als més grans, la taxa de portadors és molt menor però pot créixer fins a xifres de 20-25% quan conviuen amb nens petits».

Des del 2001 està disponible a Espanya una vacuna eficaç en la prevenció de la malaltia pneumocòccica en nens menors de dos anys. Aquesta vacuna també redueix l'estat de portador i per tant la propagació de la infecció, reduint la taxa d'incidència de la malaltia invasora. I s'ha comprovat que no només baixa en la població infantil, sinó també en adults (fins a un 30% entre els més grans de 65 anys).

L'Associació Espanyola de Pediatria acaba de demanar a les autoritats sanitàries que s'inclouï la vacuna pneumocòccica conjugada heptavalent en els Calendaris Oficials de Vacunació Infantil per a tots els nens menors de cinc anys. Així ho acaben d'acordar també les autoritats britàniques, com ja ho van fer a Estats Units, Canadà, Holanda, Àustria i França.

Els experts en pediatria coneixen la seva eficàcia i, per això, «des de fa anys recomanem als pares la seva aplicació a tots els nens menors de cinc anys», segons el professor Àngel Gil, Catedràtic de Medicina Preventiva i Salut Pública de la Universitat Rei Joan Carles de Madrid. En no estar inclosa en els calendaris oficials, «els pares han vingut finançant aquesta vacuna als seus fills, però només entre el 50% i 60% de la població infantil espanyola en aquesta franja d'edat està vacunada. A més, és possible que no s'estiguin vacunant aquells nens que tenen més risc per una raó econòmica». Els pediatres esperen que s'incorpori al més aviat possible al calendari oficial i així es completi la seva excel·lent cobertura que arriba al 95%. Recorden, a més, que el cost de les vacunes sempre és inferior a la despesa de la malaltia.

Salut

21 Dominical
Diumenge 2
d'abril de 2006

Ramón
Sánchez
Ocaña

Amè **Asisa** la seva salut està assegurada

Perquè tens clar el que desitges: SALUT PER A TU I LA TEVA FAMÍLIA. ASISA t'ofereix la xarxa més gran d'assistència sanitària privada: 16 clíniques pròpies, més de 600 centres de salut i clíniques concertades amb la tecnologia més avançada i lliure elecció de metges entre més de 32.000 professionals, que vetllen per la teva salut.

ASISA Girona, Pg. Gral. Mendoza, 1 entl. Tel. 972.207.758
ASISA Barcelona, C/ Balmes, 125. Tel. 933.233.712
ASISA Lleida, Pg. de Ronda, 170 entl. Tel. 973.727.043
ASISA Tarragona, Av. Ulús Companys, 14 C-1. Tel. 977.250.555

ASISA, sempre a prop teu
asisa contrata
901 10 10 10

ASISA
www.asisa.es

Els més vistos (del 22 al 28 de març)

Catalunya

Polònia

Dijous 23 de març,
TV3. 907.000 espec-
tadors (30,2%).

CSI

Dilluns 27 de març,
Tele 5. 884.000 es-
pectadors (27,2%).

Ventdelplà

Dilluns 27 de març,
TV3. 882.000 espec-
tadors (27,2%).

Camera Café

Dimecres 22 de
març, Tele 5.
827.000 espectadors
(27,2%).

Un lloc estrany

Dilluns 27 de març,
TV3. 759.000 espec-
tadors (25,1%).

Los Serrano

Dimecres 22 de
març, TV3. 756.000
espectadors
(28,5%).

Espanya

Cámara Café

Dimecres 22 de
març, Tele 5.
5.801.000 especta-
dors (32,7%).

Los Serrano

Dimecres 22 de
març, Tele 5.
5.477.000 especta-
dors (31,5%).

CSI

Dilluns 27 de març,
Tele 5. 4.967.000 es-
pectadors (26%).

El Comisario

Dimarts 28 de març,
Tele 5. 4.569.000 es-
pectadors (24,9%).

¡Mira quién baila!

Diluns 27 de març,
TVE-1. 4.397.000 es-
pectadors (26,4%).

Cámara Café

Dijous 23 de març,
Tele 5. 4.294.000 es-
pectadors (24,1%).

Dilluns 3 d'abril

10.45 K3
El Llac Major: immersos en l'aigua
Moltes zones del món pateixen els efectes de les pluges torrencials, de riudes o de llacs desbordats, mentre que en d'altres l'aigua és molt escassa. A la regió del llac Major, situat a la zona alpina de Suïssa i Itàlia, hi ha inundacions periòdiques. El documental analitza les raons i les mesures que es proposen per evitar els danys.

21.30 TV3
Un lloc estrany
Què parlem, com i per què? I quines manies tenim a l'hora de parlar? És cert que n'hi ha prou a dir quatre paraules en català per guanyar-se un indigena? I com és que als indígenes els costa tant parlar català a un negre? Hi ha alguna altra llengua amb la qual es puguin dir tants renechs?

21.55 Cuatro
Maracanà 06
El programa esportiu arrencarà amb el resultat del Barça-Madrid, i oferirà un resum amb les jugades més polèmiques, imatges inèdites i les declaracions dels protagonistes. Però no s'oblidarà tampoc del Betis-Sevilla, un altre interessant duel que s'haurà jugat el cap de setmana.

22.00 Tele 5
CSI Las Vegas
Un capítol antològic, segons els experts en la sèrie. L'equip del CSI ha d'atrapar un assassí en sèrie. La trama té un temps ben marcat, amb un *crecendo* constant i un final digne de recordar: l'assassí i Grissom jugant al gat i la rata a la sala de confessions.

22.00 Antena 3
Imperio
Roma, any 44 aC Juli Cèsar acaba de ser assassinat pels partidaris de la República. Tyrannus, un gladiador, rep l'encàrrec de protegir Octavi, el nebot-nét de Cèsar, i que està destinat a forjar el futur de l'Imperi Romà. Octavi, de 17 anys, haurà d'afrontar tots els seus enemics. S'emeta en dos dies (dilluns i dimarts).

22.45 La 2
La vida que te espera
Inscrita en la més absoluta correcció, la pel·lícula no acaba d'enlairar-se ni en efusivitat ni en intimisme. Ben interpretada, amb una fotografia molt bonica, es queda en una proposta agradable i intrascendent.

Dimarts 4 d'abril

11.00 La 2
Proceso a una estrella
Una cabaretera és detinguda per assassinar i, en el transcurs del judici, i al no trobar-se proves concloents, s'investiga el seu passat. Amors, enrabiades i flamenc.

17.55 K3
Un fons blau per als estels
Segle XVIII. En Jan, un jove escura-xeme-neies, haurà de moure cel i terra per salvar les seves dues germanes que, arran d'una injustícia, estan tancades a la presó. Mentrestant, Caterina II, tsarina de Rússia, xerra amb Diderot, el filòsof francès...

20.00 Cuatro
Crossing Jordan
La doctora Jordan i Woody descobreixen una fossa amb diversos cossos enterrats gràcies a l'avis d'una dona que, passejant el seu gos, troba un os als afores de la ciutat. El cas produeix molt d'interès, i els mitjans de comunicació se'n fan molt de ressò. Tot l'equip es posa a treballar-hi, però sorgiran diversos imprevistos.

20.30 La 2
AC Milan - Olympique Lyon
Els locals surten en aquest partit com a favorits per la seva consistència, tot i que hauran d'enfrontar-se a un dels equips que millor futbol practica actualment a Europa.

21.55 Cuatro
House
S'emeten els dos darrers capítols de la primera temporada de la sèrie. En el primer, *Tres històries*, es coneixerà la història personal del doctor Gregory House, i com va perdre la mobilitat de la cama. En el segon, el marit de l'exdona de House pateix un mal estrany i el doctor no és capaç de trobar-hi solució. A l'hospital, alguns opinen que House està gelós de l'home i que, en realitat, no vol curar-lo.

22.00 Tele 5
El Comisario
El segrest d'un nadó al districte de San Fernando s'afegeix al de tres criatures més... El més sorprenent és que tots són nens i tenen set mesos. Els autors no semblen voler cap recompensa econòmica, fet que dificulta la investigació.

Dimecres 5 d'abril

14.25 Cuatro
Friends
Arriba el Cap d'Any i els sis amics comencen a pensar en els seus propòsits per a l'any nou. Ross vol fer una cosa diferent cada dia, i Joey està de sort: vol aprendre a tocar la guitarra i Phoebe s'ofereix a ensenyar-n'hi. Chandler promet no riure's dels seus amics durant una setmana, i Rachel intentarà ser menys xafardera.

16.30 K3
Amor i guerra al país dels lèmurs
Els lèmurs, uns animals que semblen micos, viuen en grups familiars molt tancats a les selves de Madagascar. Estan provistos de llargues cues que els permeten mantenir l'equilibri mentre es mouen per les branques dels arbres, i tenen uns ulls molt grans en una de les cares més expressives del món animal. Les danses del festeig, les rivalitats sexuals i les batalles territorials, la tendresa i la por, no havien estat mai filmades amb tant detall.

20.35 TVE-1
Barcelona - Benfica
Els blaugrana, que s'han convertit en favorits de la competició després d'eliminar el Chelsea, afrontaran el partit amb prudència ja que els portuguesos han eliminat el vigent campió, el Liverpool.

22.00 Tele 5
Hospital Central
El Samur ha d'anar a l'escenari d'una exhibició aèria acrobàtica on s'ha produït un accident. La mala sort ha fet que una avioneta s'hagi estavellat contra un edifici proper, irrompent en la cuina d'un dels veïns i desvelant el secret millor guardat d'un d'ells.

22.50 Cuatro
Cuatro x Cuatro
Carles Francino condueix el debat d'actualitat en aquest programa informatiu. L'actual conductor d'*Hoy por hoy* a la Cadena SER moderarà, un cop al mes, un debat sobre algun tema d'actualitat, plantejat de la manera més plural possible.

01.05 33
Els nens de les panotxes
Una de les pitjors adaptacions cinematogràfiques de novel·les de Stephen King, ara amb un estrany grup de nois que han assassinat els adults de la zona i organitzat una secta sagnant. La sang dels adults serveix per regar els camps de blat de moro.

GESTCOM GIRONA

NECESSITEM
SOLARS INDUSTRIALS I NAUS PER ALS NOSTRES CLIENTS

Tel. 661 814 351

10.15 K3
L'enigma de la Xina
 S'inicia una docuserie sobre la cultura, la història, la natura i la vida que hi ha rere la política, els mites i les il·lusions que desobreix el gran enigma que és la Xina. El primer capítol se centra en el fil de seda: durant milers d'anys, la Xina va ser-ne l'únic productor, i si algú revelava el secret del seu origen s'arriscava a una pena de mort.

15.50 TV3
El cor de la ciutat
 Tothom vol saber què va passar a l'Institut. La Sandra, que veu que la Laia és a punt d'ensorrar-se, decideix jugar una carta molt arriscada... i les coses es compliquen força.

21.55 Cuatro
The Closer
 La detectiu Brenda Johnson ha d'investigar la mort del major dom d'una luxosa mansió. Les proves indiquen que es tracta d'un suïcida, però la subcap de policia no ho acaba de veure clar. En el següent capítol, un sospitós de terrorisme és assassinat al parquíng d'un centre mèdic.

22.00 Antena 3
Aquí no hay quien viva
 Arriba la nova temporada de la comèdia amb més èxit dels darrers temps. Tornen els veïns de la comunitat més surrealista amb noves peripècies. De moment, no dona senyals de desgast...

22.35 La 2
Monster's ball
 Un drama psicològic i amorós que té lloc en una petita i sufocant ciutat de Geòrgia i que uneix dues persones en principi antitètiques (una cambrera negra i el funcionari de presons blanc que va portar el marit d'ella a la cadira elèctrica). Amb els seus errors i limitacions, suposa un film estimable que es manté sobretot gràcies al sòlid treball dels dos protagonistes, Billy Bob Thornton i Halle Berry.

01.15 33
Armagedon
 Una princesa de Transilvània, un estudiant japonès i un antic guerrer de 2.000 anys d'edat són escollits per formar part d'un petit però poderós grup que ha de lluitar per defensar la Terra de l'atac d'uns éssers alienígenes.

19.05 K3
Ferros a les dents
 L'Adam ja no sap què fer per caure bé al pare de la Hannah. La Sharon, que ha descobert que el senyor Corbett és conservacionista d'ànecs, l'hi posarà molt més fàcil, al seu germà. El senyor Corbett, al final, decideix convidar l'Adam a formar part de la seva organització que, per cert, no és pas el que semblava...

22.00 TVE-1
Ankawa
 Torna el programa d'animals presentat per Bertín Osborne, que uneix humor amb anècdotes protagonitzades per bestioles i porta cada setmana algun famós que ha de mostrar els seus coneixements sobre el món animal...

23.30 La 2
El laberinto español
 Estrena d'una sèrie documental que se centrarà en el 75è aniversari de la proclamació de la Segona República i els 60 anys de l'inici de la Guerra Civil.

00.00 Cuatro
¿Qué he hecho yo para merecer esto?
 Una pel·lícula real i delirant alhora en la que res és el que sembla. Un os de pernil pot ser una arma mortal; un adolescent, un camell; i una convencional mare de família, una addicta a les amfetamines. Almodóvar explica la terrible realitat d'un suburbi madrileny a través d'uns inusuals personatges.

00.30 TV3
Blade
 Versió del còmic homònim, protagonitzat per un caçador de vampirs. El tractament fílmic consisteix en una barreja de recursos tebeístics, cinema d'acció i videoclip pseudoartístic, per conformar un còctel violentista enfocat a un públic força concret. No és una gran pel·lícula, però es deixa veure i entre-té l'auditori.

02.00 La 2
Lisboa
 Una obra molt estimable protagonitzada per la forçada parella que componen un jove venedor de vídeos pornogràfics i una dona madura i casada que intenta fugir del seu pèrfid marit, en ruta cap a Lisboa. Encara que la proposta no s'acaba d'arrodonir, la pel·lícula assumeix positivament les seves limitacions i models. Compta, a més, amb un gran repartiment, que efectua un excel·lent treball: Carmen Maura, Sergi López, Federico Luppi i Laia Marull.

10.30 TVE-1
Motociclisme. Gran Premi de Qatar.
 Dani Pedrosa (a la foto), després de ser segon en el seu debut a la categoria reina, tindrà una nova ocasió al circuit de Losail per demostrar la seva vàlua. Rossi i Gibernau, que no van poder lluitar pels primers llocs al Gran Premi de Jerez, ara esperen fer pòdium. A les 11 es farà la cursa de 125 cc, la de 250cc començarà a les 12.15, i Moto GP es correrà a les 14h.

15.30 Tele 5
En lo profundo del océano
 Versió del *best-seller* de Jacqueline Mitchard, produïda per Michelle Pfeiffer per al seu lluïment personal en el paper de mare d'un nen desaparegut misteriosament. Apologia dels valors familiars i poc més.

15.35 TV3
La soga
 Una pel·lícula considerable del mestre Hitchcock, amb una filmació efectuada a base de plans seqüència. Dos estudiants decideixen matar un amic comú per demostrar que existeix el crim perfecte, encara que un professor de criminologia descobrirà els fets i intentarà enxampar-los.

22.10 33
The brave
 Opera prima de l'actor Johnny Depp, d'acord amb la seva preferència pels films inusuals. Adaptant la novel·la de Gregory McDonald, tracta del patètic sacrifici de l'indi protagonista per la seva família, en un registre antiespectacular, de vegades metafòric, que fluctua entre la lírica i l'extravagància, la sofisticació i la ingenuïtat. Encara que excedeix la capacitat de Depp com a director, denota inquietud estètica i un admirable in-conformisme ètic i industrial. Una obra molt respectable, amb una esplèndida i estranya música d'Iggy Pop (que fa un *cameo*).

00.00 La 2
La Noche Temática
 Segon programa que celebra les 500 emissions de *La Noche Temática*. En aquesta ocasió, s'emeten dos documentals de llarga durada reconeguts en Festivals i Certamens Internacionals: *Un dragón en las aguas puras del Cáucaso*, que explica la polèmica construcció d'un oleoducte en una tranquil·la i bucòlica zona de Geòrgia; i *Gigi, Monica...* i *Bianca*, sobre la història de dos rodamons adolescents a Bucarest, i el descobriment que ella està embarassada.

23 Domicinal
 Diumenge 2
 d'abril de 2006

Recomanem
Días de futbol

Divendres 7
Tele 5
23.00 h.

Retrat coral d'una dotzena de joves que volten els trenta, encallats en la seva pròpia incapacitat de no saber què volen i de com aconseguir-ho. Una mirada poc amable a uns personatges que pateixen problemes d'incomunicació amb les seves parelles i amb ells mateixos, víctimes del seu complex de Peter Pan, i que no troben altra sortida a les seves frustracions que apuntar-se a un torneig de futbol.

Any
 2002.
País
 Espanya.
Director
 David Serrano.
Intèrprets
 Ernesto Alterio, Alberto Sanjuan, Natalia Verbeke, María Esteve, Pere Ponce, Fernando Tejero.

www.qefem.com Organització de Festes: www.qefem.com Microbusos Barceló Restaurants Cambrexs falsos Boy's / Girl's Polinesios Draq's Discoteques Girona: 972.51.43.97

Tarragona: 977.21.72.73 Tot tipus de celebració Barcelona: 93.358.97.11

Electro - Estalvi

600 €

FRIGORÍFIC 2 PORTES

1,68x60
310 LITRES
DISSENY ANYS 50
BAIX CONSUM
COLOR BORDEUS

165 €

CUINA

4 FOCS
50x50
FORN I GRILL
A GAS

995 €

FRIGORÍFIC AMERICÀ

511 LITRES
1,78x90
DISPENSADOR
D'AIGUA/GEL
PICAT/GLAÇONS
BAIX CONSUM

160 €

ARCÓ
CONGELADOR
110 LITRES
55 cm D'AMPLE

395 €

RENTADORA

7 kg
1.000 RPM.
PANTALLA DIGITAL
BAIX CONSUM

CAMPANA DECORATIVA

90 cm
INOX
LLUM
3 VELOCITATS

145 €

VENDA DE MATALASSOS I SOMIERS
DIRECTAMENT DE FÀBRICA

• 100 % LÀTEX • MOLLES • ESCUMA •

FOTOS NO CONTRACTUALS

FINANÇAMENT A LA SEVA MIDA
MÉS DE 300 REFERÈNCIES EN EXPOSICIÓ
LES MILLORS MARQUES NACIONALS I INTERNACIONALS

HORARI: DE DILLUNS A DISSABTE, DE 10 A 13.30 I DE 16 A 20.30

Carretera de Sta. Coloma 115 - 17005 Girona - Tel.: 972 24 93 00 Fax: 972 24 93 01